

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ
ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ
ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Μεσάνυχτα !
'Ο 'Αμερικανός
τυχοδιώκτης
Μάξ 'Αρλαν φτάνει αλαγασμέ-
νος στα χαλάσματα του αρχαίου
Ναού.

Κάπου εκεί βρίσκεται τ' άνοι-
γμα μιας βαθειάς καταπακτής.
Κατεβαίνει τ' άμέτρητα χω-
ματένια σκαλοπάτια. Φτάνει βα-
θιά κάτω. Στην τρομαχτική Κα-
τοκόμβη του τερατόμορφου μο-
νόφθαλμου Μάγνου.

'Ο άπαισιος Νάχρα-Ντού

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

βρίσκεται ξα-
πλωμένος πάνω
σ' άμέτρητες
νεκροκεφαλές.
Σ' ανθρώπινους

σκελετούς !

Γύρω στα χωματένια ντουβά-
ρια, σκροπιού και φίδια φαρια-
κερά. Βαλουμομένα ! Κοκκου-
βάγιες και νυχτερίδες !

Πλάϊ στο μάγο με τὸ μεγάλο
πράσινο μάτι, μιὰ τερατόμορφη
γρηά άραπίνα. Τὰ δόντια της
σουβλερά σαν τῆς όχιάς. Μαύ-
ρα σαν τὸ τομάρι της.

'Ο Νάχρα-Ντού έχει πια-

στεί» τώρα. Τὰ πόδια του πα-
ράλυντα. Ἀδύνατο πιά νά στα-
θεῖ ὀρθός, Νά κινηθεῖ. Νά
περπατήσει. Ἡ γρη῏ ἀραπύνα
τὸν φροντίζει.

Ἄ Μάξ Ἀρλαν στέζει μπρο-
στά του μὲ σεβασμό :

— Παντοδύναμε Νάχρα-Ντού !
Ἦρθα νά σοῦ ζητήσω μιὰ χάρη.:

Ἄ Μάγος ρίχνει τὸν προβο-
λέα τοῦ πράσινου ματιοῦ του
πάνω στὸν πανώριο νυχτερινὸ ἐ-
πισκέπτη. Μουγγρίζει :

— Ὅποια χάρη θέλεις μπο-
ρῶ νά στήν κάνω. Φτάνει κι'
ἐσύ νά' μπορείς νά τήν πληρώ-
σεις.

Ξεσπάει στ' ἀπαίσιο σατανικὸ
γέλιο του :

— Χό, χό, χό !... Χό, χό, χό !..

Ἄ ἀτρόμητος λαθρέμπορος
νοιώθει τὸ αἷμα του νά παγώ-
νει. Μὲ μεγάλη προσπάθεια κα-
ταφέρνει νά συνεχίσει :

— Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἀν-
τίκρυσα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν τε-
ρατάνθρωπο Μποχάρ ! Θέλω νά
μὲ βοηθήσεις νά τὸν πιάσω. Νά
τὸν πάρω σκλάβο μου στήν Ἀ-
μερική. Ὁ κόσμος ἐκεῖ θὰ πλη-
ρώνει χρυσάφι γιὰ νά τὸν βλέ-
πει. Θὰ κερδίσω τεράστιες πε-
ριουσίες !... Τί λὲς λοιπόν ;
Μπορεῖς νά κάνεις τίποτα ;

Ἄ Μάγος μουρμουρίζει :

— Εἶμαι ὁ παντοδύναμος Νάχρα
— Ντού. Γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ
θεὸ Κράουμπα τίποτα δὲν εἶ-
ναι ἀδύνατο !... Ἔχω νά σοῦ
δώσω ἓνα μαγικὸ φίλτρο. Φτά-
νει νά τὸ μυρίσει μονάχα ὁ
Μποχάρ. Ἡ θέλησή του ἀμέ-
σως θὰ γαθεῖ. Θὰ σὲ ὑπακούει
σάν σκλάβος ! Θὰ σ' ἀκολουθεῖ
σάν πιστὸ σκυλί ! Θὰ κάνει ὅ,τι

ἐσύ τὸν διατάξεις !...

Ἄ πανώριος Ἀμερικανὸς ρω-
τάει :

— Καὶ τί πληρωμὴ ζητᾷς γιὰ
τὸ θυματουργό σου φίλτρο ;

Ἄ Νάχρα — Ντού καγγάζει
πάλι :

— Χό, χό, χό !... Τίποτε
σπουδαῖο ! Θὰ μοῦ φέρεις δυὸ
κοιμένα κεφάλια. Τοῦ Γκασὺρ
καὶ τοῦ Ταρζάν ! Χό, χό, χό !..

Ἄ Μάξ Ἀρλαν κίτρινίζει σάν
τὸ χρυσάφι :

— Ὅχι ! Τέτοιο ἔγκλημα δὲν
μπορῶ νά κάνω ! Ζήτησέ μου
ὅ,τι ἄλλο θέλεις !..

Ἄ μονόφθαλμος Μάγος θυ-
μώνει :

— Τότε κάνε μου τὴ χάρη νά
μοῦ δείξεις τὴ ράχη σου. Ὁρεξή
γιὰ κουβέντες δὲν ἔχω !..

Ἄ γιγαντόσωμος ἄνδρας δὲν
γυρίζει νά φύγει :

— Γιατὶ παντοδύναμε, Νάχρα
— Ντού ; Γιατὶ μοῦ ζητᾷς τὰ
κεφάλια τοῦ Γκασὺρ καὶ τοῦ
Ταρζάν ; Τί κακὸ σοῦ ἔκαναν ;
Ἐκεῖνος μουρμουρίζει :

— Μαθαίνω πὼς τώρα τὰ-
χουν καλά. Εἶναι φίλοι ἀγαπη-
μένοι. Ὁ ἓνας βοηθεῖ τὸν ἄλ-
λον ... Ἔ, λοιπόν !... Ὅταν οἱ
δυὸ αὐτοὶ διαβόλοι εἶναι ἀδελ-
φωμένοι, ἡ ζωὴ μου βρίσκεται
σὲ μεγάλو κίνδυνο ! Ἀργά ἢ
γρήγορα θὰ τὰ βγάλουν καὶ μὲ μέ-
να !.. Καὶ τώρα εἶμαι ἄρρωστος !
Σακάτης ! Δὲν θὰ τὰ βγάλω
πέρα μαζί τους !..

Ἄ τερατόμορφος Μάγος
παίρνει ἀνάσα. Συνεχίζει :

— Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νά τὰ
εἶχες καταλάβει κι' ἐσύ !...
Τὸ ἴδιο κακὸ σὲ περιμένει. Ὅ-
σο οἱ δυὸ αὐτοὶ εἶναι ἀγκαλια-

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν παραμονεύει. Ξέρει πως ό Γκαούρ θά κατέβη σέ λίγο.

σμένοι, δέν βρίσκεσαι σίγουρος έδώ στή Ζούγκλα. Κάποτε θά τά βάλουν και μαζί σου ! Τό λευκό κουφάρι σου θά χορτάσει τά μαύρα κοράκια !.. Όσο ζούν ό Γκαούρ κι’ ό Ταρζάν, ούτε νά δουλέψεις δέν σ’ αφήνουν έδώ !...

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν ρωτάει χαμένα :

— ‘Εσύ Νάχρα—Ντού είσαι παντοδύναμος ! ‘Ό,τι θέλεις κάνεις ! Γιατί δέν σκοτώνεις μέ τά μάγια σου τούς δυό γίγαντες ;

‘Ο άπαίσιος Μάγος χαμηλώνει τό μάτι του. Μουρμουρίζει μέ δυσκολία :

— Δέν μπορώ !.. Κι’ οι δυό μοῦχουν σώσει κάποτε τή ζωή... Πρέπει νά πεθάνουν από άλλο

χέρι. ‘Αν τούς πάρω έγώ τή ψυχή θά πάθω μεγάλο κακό ! ‘Ο Θεός Κράουμπα θά μέ τιμωρήσει σκληρά !...

‘Ο ‘Αμερικανός τυχολώχτης νομίζει πως μπορεί νά τόν ξεγελάσει :

— ‘Ας εἶναι κι’ ἔτσι !... Δώσε μου τό μαγικό σου φίλτρο ! Θά σοῦ φέρω τά κεφάλια τους !.

‘Ο Νάχρα—Ντού καγγάζει πάλι :

— Χό, χό, χό !... Πολύ κουτό μέ νομίζεις ! Πήγαινε παλικάρι μου ! Για νά σοῦ δώσω αὐτό πού ζητᾶς, πρέπει πρώτα νά πετάξεις μπροστά στά πόδια μου τά δυό τους κεφάλια !...

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν και πάλι δέν φεύγει. Μένει στήν κατακόμβη

τοῦ τερατόμορφου Μάγου μέχρι τὴν αὐγή. Κοιβενητιάζουν Συμφωνᾶνε !...

Τέλος δέχεται νά κάνει τὸ τρομερὸ ἔγκλημα :

— Ναί, Νάχα—Ντού! Σὲ λίγες μέρες θὰ σοῦ φέρω τὰ κεφάλια τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρζάν. Ὁρκίσου πὼς κι' ἐσύ θὰ μοῦ δώσεις τὸ μαγικὸ φίλτρο ! ..

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος κάνει βαρὺ ὄρκο :

— Ὁ οὐρανὸς νὰ ρίξει τὴ φωτιά του στὸ κεφάλι μου !

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Βγαίνει στὸν ἐπάνω Κόσμο.

Εἶναι χαράματα !

Ἀμέσως ξεκινάει. Τραβᾶει κατὰ τὴ δύση. Βιάζεται νὰ φτάσει στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ξέρει πὼς ὁ Ταρζάν βγαίνει κάθε πρωὶ γιὰ τὸ συνηθισμένο του κυνήγι. Ξέρει ἀπὸ πῶς μονοπάτι θὰ περάσει.

Ἔτσι φτάνει κάποτε στὸ σημεῖο πὺ θέλει. Κρύβεται στ' ἀριστερὰ τοῦ μονοπατιοῦ. Στήνει καρσουλί. Παραμονεύει...

Καὶ νά : Σὲ λίγο βαριά βήματα παίρνει τ' αὐτὶ του. Πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος ποῦζει κρυφτεῖ...

Εἶναι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Περνάει μεγάλοπρεπος ἀπὸ μπροστὰ του. Μὲ τὸ τόξο. Μὲ τίς σαῖτες του. Πηγαίνει νὰ κυνηγήσει ζαρκάδια.

Ἀπ' τὸ μέρος πὺ βρίσκεται κρυμμένος ὁ Μᾶξ Ἀρλαν, ἓνα ἀδύναμο «κράκ» ἀκούγεται. Σὺν

τράβηγμα σκανδάλης. Τίποτι ἄλλο. Πυροβολισμὸς δὲν ἀντηχεί.

Ὁ Ταρζάν ἀκούει τὸ «κράκ». Παραξενεύεται. Σταματᾶει γιὰ λίγες στιγμές. Κυττάζει γύρω του. Δὲν βλέπει τίποτα. Φαντάζεται πὼς θὰ παράκουσε. Μπορεῖ νάταν κοὶ κανένα πουλί. Κανένα εἶδι...

Συνεχίζει τὸ δρόμο του.

Τί νάχε συμβεῖ ἄραγε ; Σίγουρα τὸ πιστόλι τοῦ δολοφόνου θάπαθε ἀφλογιστία.

Εἶναι φανερὸ πὼς ὁ Ἀμερικανὸς τράβηξε τὴ σκανδάλη. Ὅμως πυροβολισμὸς δὲν ἀκούστηκε !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ἀφήνει τὸν Ταρζάν νὰ ξεμακρύνει κάμποσο. Ἀμέσως σηκώνεται. Βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψάνα. Παίρνει ἄλλο μονοπάτι. Τραβᾶει γιὰ τὴν Καλύβα του. Φτάνει κι' ἐκεῖ.

Οἱ μαῦροι σκλάβοι του τὸν περιμένουν γιὰ δουλειά. Ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς ρωτᾶει τὸ λευκὸ γίγαντα :

— Τί θὰ γίνηι Ἀφέντη ; Δὲν θὰ πάμε σήμερα νὰ κυνηγήσουμ' ἐλέφαντες ;

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς μουρμουρίζει :

— Ὅχι ! Σὲ λίγες μέρες δὲν θάχω ἀνάγκη νὰ δουλεύω. Δὲν σᾶς χρειάζομαι πιά. Γυρῶτε στὰ καλύβια σας !

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ—πρωὶ ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τρέχει στὸ ἴδιον μέρος. Στὸ μονοπάτι πὺ θὰ περνοῦσε πάλι ὁ Ταρζάν. Ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ κρύβεται δεξιά. Ὅχι ἀριστερὰ ὅπως χθές.

Πρὸς ξέρει... Ἴσως γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ σκοπεύει καλύτερα..

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας περνάει μεγαλόπρεπος, ὅπως πάντα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα δεύτερο «κράκ» ἀνιχνεῖ.

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ πάλι. Κνιτάζει. Ἀφουγγράζει. Τίποτα δὲν βλέπει. Οὐτ' ἀκοῦει.

Φαίνεται πὺς κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸ πιστόλι τοῦ «Λολοφό-νου» ἔπαθε ἀφλογιστί.

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωὶ ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиώκτης στὴνει γιὰ τρίτη φορά, καραούλι!

Ὅμως ὄχι πιά στὸ μονοπάτι. Τώρα παραμονεύει σκυφαλωμένος στὰ κλαδιά κάποιου δέντρου. Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-

κλας περνάει κάτω ἀκριβῶς ἀπ' αὐτό.

Καὶ νά : Γιὰ τρίτη φορά ἀκούγεται τὸ «κράκ». Πάλι χωρὶς πυροβολισμό.

Ὁ Ταρζάν τ' ἀκοῦει. Κνιτάζει, ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορές γύρω. Τίποτα δὲν βλέπει. Συνεχίζει παραξενεμένος τὸ δρόμιο του. Βιάζεται νὰ χτυπήσει κανένα ξαρκάδι.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τὸν ἀφήνει νὰ ξεμακρύνει. Τέλος κατεβαίνει ἀπ' τὸ δέντρο. Ξαναγυρίζει στὴν Καλύβα του.

Ὁ πανώριος τυχодиώκτης πρέπει νὰ ἔχει χάσει τὶς ἐλπίδες του. Δὲν θὰ μπορέσει νὰ σκοτώσει ποτὲ τὸν Ἄρχοντα

Γιὰ λίγες στιγμὲς ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиώκτης παλεύει μετὰ τὸ λιόνταρι. Ὅμως τὸ θερὸ εἶναι πρὸς τὸν ἀπ' αὐτόν.

τῆς Ζούγκλας.

Τὸ πιστόλι του ἔπαθε τρεῖς φορὲς ἀφλογιστία ! Αὐτὸ θὰ πεῖ πὼς κάποιος θεὸς ἢ δαίμονας προστατεύει τὸν Ταρζάν !

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μᾶξ ἄρλαν πηγαίνει καὶ κρύβεται στοὺς πρόποδες τοῦ περήφανου βραχώδικοι βουνοῦ..

Ξέρει ἀπὸ πῶς μέρος κάθε πρωὶ κατεβαίνει ὁ Γκαούρ. Γιὰ νὰ κόψει ἀπ' τὰ γύρω δέντρα γλυκόχυμους καρπούς.

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς κρύβεται σ' ἓνα βραχάκι δεξιᾷ.

Σὲ λίγο ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας περνάει ἀπὸ μπροστά του. Ἐνα ἀδύναμο «κράκ» ἀκούγεται πάλι. Χωρὶς πυροβολισμό !

Τρομερό ! Μὰ ὅλο ἀφλογιστίες λοιπὸν θὰ παθαίνει τὸ πιστόλι του ; Πὼς εἶναι δυνατόν ;! Αὐτὸ εἶναι πρωτάκουστο !

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὸ «κράκ». Δὲν δίνει σημασία. Προχωρεῖ.

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν δὲν φεύγει. Ἀλλάζει μονάχα θέση. Κρύβεται τώρα ἄριστερά ἀπ' τὸ μέρος πού θὰ περάσει τὸ μελαψὸ παλικᾶρι !

Καὶ νά : Σὲ λίγο ὁ Γκαούρ ξαναγυρίζει. Περνάει πάλι μπροστά ἀπ' τὸν κρυμμένο «δολοφόνον». Κρατάει καρπούς.

Τὸ παράξενο «κράκ» ξανακούγεται. Καὶ πάλι χωρὶς πυροβολισμό !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παραξενεύεται κάπως αὐτῇ τῇ φορᾷ. Ὅμως δὲν βλέπει τίποτα. Προχωρεῖ. Σκαρφαλώνει στὰ βράχια. Φτάνει στὴν κορυφή..

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης καὶ πάλι δὲν φεύγει. Ξέρει πὼς ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας θὰ ξανακατέβει σὲ λίγο. Μαζὶ μὲ τὴν ἀγνὴ συντροφίσσα τῆς καρδιάς του. Τὴν πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμπού. Θὰ πᾶνε στὴν κοντινὴ πηγὴ. Νὰ ξεδιψάσουν ! Ὁμως αὐτῇ τῇ φορᾷ δὲν κρύβεται στὰ βράχια. Σκαρφαλώνει στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πού σκιαζεῖ τὴν πηγὴ.

Σὲ λίγο ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού φτάνουν ἐκεῖ.

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν φαίνεται πὼς τραβάει πάλι τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου του.

Τρομερό ! Οὔτε αὐτῇ τῇ φορᾷ παίρνει φωτιά ! Τὸ ἴδιο «κράκ» ξανακούγεται. Πυροβολισμὸς κανένας.

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς δὲν φαίνεται νὰ στεναχωριέται γι' αὐτό. Τ' ἀντίθετο : Μόλις οἱ δύο σύντροφοι φεύγουν, κατεβαίνει ἀπ' τὸ δέντρο. Γελαστός. Χαρούμενος !

Περίεργο ! Τὸ πιστόλι του ἔξι φορὲς πρέπει νὰ μὴν πῆρε φωτιά. Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πράγμα ; Σίγουρα κάποια μαγικὴ δύναμις θάγει ἀνυπαρκτῶς.

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν φεύγει τώρα. Τραβάει γιὰ τὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ. Κατεβαίνει στὴν τρομακτικὴ κατακόμβη τοῦ μονόφθαμου Μάγισ. Στὸ Ἄντρο τοῦ Στοιχειοῦ τῆς Φρίκης, ὅπως τὸ λένε οἱ ἰθαγενεῖς.

Ὁ Νάχρα-Ντοῦ κυττάζει τὰ χέρια του :

— Ἀδειὸς ἦρθες ; Ποῦ εἶναι τὰ δύο κεφάλια ;

Ἐκεῖνος μουρμουρίζει ;

Ο Μάξ "Αρλαν θυμώνει. 'Αρπάζει τὸν Ποκοπίκο ἀπ' τὸ λαϊμό. Τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιά.

— Τόσες μέρες πυραμόνεψα. Τίποτα δὲν μπόρεσα νὰ κάνω. Δὲν βγαίνουν ἔξω γιὰ νὰ τοὺς χτυπήσω! Εἶναι βαριά ἀρρωστοὶ κι' οἱ δυό. Μέρα νύχτα κλεισμένοι στίς σπηλιές τους.

Ὁ Μάγος ρωτᾷ με κάποια ἀνησυχία :

— Ἀπὸ τί ἀρρώστεια ;

— Δὲν ξέρω ! Δὲν μπήκα μέσα στίς σπηλιές. Δὲν ἔπρεπε νὰ με δοῦν οἱ συντρόφισσές τους.

Ὁ Νάχρα — Ντου τὸν διώχνει :

— Καὶ τώρα τί ἤρθες νὰ κάνεις ἐδῶ ; Γκρεμοτακίσουν ἀπὸ μπροστά μου. Θέλω νὰ μοῦ φέρεις τὰ κεφάλια τους. Εἴτε ἀρρωστοὶ εἶναι, εἴτε πεθαμένοι ! Ἄλλοιῶς δὲν θ' ἀποκτήσεις ποτὲ τὸ μαγικό φίλτρο πού ζητᾷς.

Ὁ Ὁ Ἀμερικανὸς ὑπακούει :

— Αὕτῃ τῇ φορᾷ θὰ σοῦ φέρω τὰ κεφάλια τους ! Ὁ κόσμος νὰ χαλάσει θὰ στὰ φέρω. Φεύγει. Ἀναβαίνει βιαστικὸς τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Βγαίνει πάνω. Δὲν προχωρεῖ κατὰ τὸ βοριά πού βρίσκεται ἡ Καλύβα του. Παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνση. Τραβάει κατὰ τὸ νότο.

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΣΑΚΚΟΣ

Περνάει μιὰ δολόκληρη βδομάδα !

Μεσάνυχτα !

Μπόρα, βροχή, κεραυνοί ! Χαλασμός κόσμου γίνεται !

Ὁ Μάξ "Αρλαν φτάνει σὲ κακὰ γάλια στὰ χαλάσματα τοῦ

ἀρχαίου Ναού.

Στὰ χέρια του κρατάει ἓνα σάκκο. Κατεβαίνει ἀλαφισμένως τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Φτάνει στὴν ὑπόγεια τρομαχτική καταπακτή!

Ὁ Νάχρα—Ντοῦ καγχάζει πανηγυρικά τώρα :

— Χό, χό, χό ! . . . Τάφερες λοιπόν ;

Ὁ Ἀμερικανὸς φαίνεται πολὺ ταρκαμένος. Τὰ χέρια του τρέμουν. Μουρμουρίζει :

— Ναί, παντοδύναμε Μάγε ! Σούφερα τὰ κεφάλια τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρζάν. Ἦταν βαριά ἄρρωστοι. Μπῆκα μέσα στὶς σπηλιές. Τοὺς ἔσφαξα λίγο προτοῦ ξεψυχήσουν !

Ταυτόχρονα ἀνοίγει τὸ σάκκο. Βγάζει ἀπὸ μέσα τὰ δυὸ κομμένα κεφάλια.

Τὸ ἓνα εἶναι τοῦ θρυλικοῦ ἑλλήνα γίγαντα. Τὸ ἄλλο τοῦ δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας !

Τὰ αἷματα στοὺς λαίμους ἔχουν πιά ξεράθει.

Ἀλίμονο ! Ἡ ἐκφραση τῶν δυὸ προσώπων εἶναι τρομαχτική. Τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα. Θολά ! Τὰ δόντια σφιγμένα ! Τὸ δέρμα ἔχει παραξένο χρῶμα. Σὰν χαλκοπράσινο !...

Ὁ Νάχρα—Ντοῦ γουρλώνει τὸ μοναδικὸ πράσινο μάτι του. Ξεφωνίζει τρομαγμένος :

— Χολέρα ! Χολέρα ! Θὰ κολήσω. Θὰ πεθάνω !... Γκρεμοτσάκισον γοήγορα λεικέ !... Ἀνέβα ἐπάνω. Τρέξε νὰ τὰ θάψεις μαζρῶ... Ὑστερα ξαναγύρισε στὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς μου. Μὴν κατέβεις κάτω ! Θὰ σοῦ στείλω μὲ τὴ γοῆμὰ τὸ φίλτρο !.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν παίρνει ἀργὰ τὰ δυὸ κεφάλια στὶς μισχάλες του.

Ὁ τερατόμορφος Μάγος οὐρλιάζει τώρα :

— Φύγε σκύλε ! Δὲν βλέπεις λοιπόν ; Οἱ ἄνθρωποι ποῦ σφαξες εἶχαν χολέρα ! Θὰ κολλήσουμε ! Θὰ πεθάνουν ! ὅλοι !

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиόκτης ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Βγαίνει πάνω. Προχωρεῖ στὸ σκοτάδι, στὴ μπόρα καὶ στὸ χαλασμὸ τῆς τρομερῆς νύχτας !

Σὲ λίγο ξαναγυρίζει. Στέκει πλάι στ' ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Σκύβει. Φωνάζει :

— Ἐ, Νάχρα—Ντοῦ ! Ἐθαψα τὰ κεφάλια...

Δὲν περνοῦν λίγες στιγμὲς. Πάνω στὸ ἀνοιγμα παρουσιάζεται ἡ τερατόμορφη γοῆμὰ ἀραπίνα. Παρατάει κάτω ἓνα μικρὸ πῆλινο βαζάκι.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τ' ἀρπάζει μὲ λαγτάρια. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει σὰν τρελλὸς μέσα στὴ φοβερὴ θεομηνία. Οἱ ὑστραπὲς φωτίζουν τὸ δρόμο. Οἱ κεραυνοὶ σκάζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τραβάει κατὰ τὸ βοριά. Κατὰ τὴν Καλύβα του. Στὰ χέρια του σφίγγει γερὰ τὸ μικρὸ πολύτιμο βαζάκι.

Ἡ τροπικὴ μπόρα συνεχίζεται.

Ὁ πανώριος τυχодиόκτης κουράζεται ἀπάνταστα. Τὸ νερὸ τὸν ἔχει μουσκέψει μέχρι τὸ κόκκαλο. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ τρέξει. Προχωρεῖ ἀργὰ τώρα. Σκυφτὸς σὰν γέροντας. Δὲν ἔχει κουράγιο. Αὐνάμη. Καὶ νῦν : Στὸ

μοῦ τοῦ δρόμου ἀντικρύζει μιὰ σπηλιά.

Μὲ χαρὰ καὶ λαχτὰρα μπαίνει μέσα. Θέλει νὰ ξαποστάσει.

Ἀλίμονο ! Ἐνα λιοντάρι βρῖσκει ἐκεῖ. Ἐχει ζητήσῃ καταφύγιο ἀπ' τὴ μπόρα καὶ τοὺς κεραυνούς.

Ὁ Μὰξ Ἀρλαν δὲν βλέπει στὸ σκοτάδι. Τὸ πατάει. Ἐκεῖνο χύνεται νὰ τὸν σπαράξει. Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς εἶναι δυνατὸς κι' ἀτρόμητος ἄντρας ! Γιὰ λίγες στιγμὲς παλεύει μαζί του. Ὅμως τὸ λιοντάρι εἶναι πιὸ δυνατό ἀπ' αὐτόν. Γρήγορα τὸν βάζει κάτω.

Ὁ τυχοδιώκτης δὲν τὰ χάνει.

Στὴ θέση ποὺ βρίσκεται καταφέρνει τὰ τραβήξει τὸ πιστόλι.

Πυροβολεῖ τρεῖς φορές στὴν κοιλιά τοῦ θεριοῦ. Τὸ λιοντάρι σπαράζει. Οὐρλιάζει τρομαχτικά. Τέλος σοφιάζεται πάνω του νεκρό.

Ὁ Μὰξ Ἀρλαν τὸ σέρνει ἀπ' τὸ ποδάρι. Τὸ βγάζει ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Σαπλώνει αὐτὸς μέσα. Νὰ ξαποστάσει... Μὰ εἶναι ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸν παίρνει ὁ ὕπνος. Πέφτει σὲ βαθὺ λήθαργό!.

ΒΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Πρωτὶ. Στὴν κορφὴ τοῦ ψηλοῦ βραχώδικοι βουνοῦ.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά. Τὰ μάτια της κόκκινα. Βουρκωμένα ! Κά-

Ὁ τρομαχτικὸς τερατάνθρωπος Μποχάρ κυνηγᾷ σὰν τρελλὸς τὸ θῦμα του.

θεται σ' ἑνὰ βραχάκι. Μελαγχο-
λική. Συλλογισμένη...

Πίσω της βγαίνει κι' ὁ Ποκο-
πίκο.

Ὁ Γκαοὺρ λείπει ἀπὸ χθές.
ἔχει ἐξαφανιστεῖ.

Ἡ συντρόφισσά του κι' ὁ νάνος
ψάξαν ἄδικα ὅλη τὴ νύχτα. Μέ-
σα στὴν μπόρα καὶ στὸν κατα-
κλυσμὸ! Δὲν τὸν βρῆκαν που-
θενά.

Ὁ Ποκοπίκο προσπαθεῖ τώρα
νὰ τὴν παρηγορήσει :

— Καλὰ ντὲ!... Μὴν κάνεις
ἔτσι, Ταταμπούκα μου! Καὶ νὰ
μὴν ξαναγυρίσει, δὲν χάλασε ὁ
Κόσμος! Ἐγὼ νάμαι καλά!.
Ἄσχημα περάσαμε ἀπόψε μονα-
χούλια μας;

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸν
παρκαλᾷ :

— Πήγαινε, Ποκοπίκο, στὴ
σηλιά τοῦ Ταρζάν... Πήγαινε
νὰ ρωτήρεις. Μπορεῖ αὐτοὶ ἐκεῖ
νὰ ξέρουν τίποτα!

Ὁ νάνος κατσουφιάζει :

— Δὲν ἔχω ὄρεξη γιὰ περίπα-
το. Ἡ κοιλιὰ μου γουργουρίζει
ἀπ' τὴν πείνα. Θὰ κατέβω νὰ
σπαράξω κανένα κόνιζλο, μὲ τὸ
σημάθειο. Νὰ λυγδώσει τ' ἀν-
τεράκι μου! Ἀπ' τὴν πολλὴ
χορτοφαγία κοντεύω νὰ βγάλω
κέρατα. Ν' ἀρχίσω τὰ βελάζω :
— Μπέεε!... Μπέεε!

Παρατάει τὴν πανώρια Κόρη.
Κατεβαίνει τὰ τρομαχτικά βρά-
χια. Φτάνει κάτω Μὲ τὴ θρυλι-
κὴ χαντζάρα στὸ χέρι, προχω-
ρεῖ...

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν βρίσκει τί-
ποτα. Τὰ κουνέλια μὲ τὰ μεγά-
λα αὐτιά, ἔχουν ἐξαφανιστεῖ
Μουρμουρίζει :

— Φαίνεται θάχουν ἀπεργία

σήμερα. Ἐκτὸς ἂν βραχέκανε
χθὲς βράδυ καὶ πήγανε νά.. στε-
γνώσουνε!

Ἔτσι ξεμακραίνει ἀρκετά. Κα-
θὼς προχωρεῖ, σιγοτραγουδάει :

— «ὦρα καλὴ στὴ πρέμνη
[μου
κι' ἀγέρας στὰ πανιά μου!
Κι' οὔτε ... αὐτὶ κουνάμενο
δὲν βρίσκειται μπροστά μου!«
Καὶ νά : Ἐαφινικά ἔξω ἀπ' τ'

ἀνοιγμα μιᾶς σηλιάς ἀντικρύ-
ζει σκοτωμένο λιοντάρι. Ὁ Πο-
κοπίκο ζυγώνει. Τὸ κυττάζει
παραξενεμένος :

— Περίεργο! Πῶς βρέθηκε;
ἔδω ; Ἐγὼ δὲν ἔχω σφάζει λιον-
τάρι αὐτὲς τὲς μέρες!... Ἐκτὸς
ἂν.. αὐτοκτόνησε οἰκειοθελῶς.
Ὅποτε πάω πάσο!

Γιὰ καλὸ καὶ κακὸ σηκώνει ἀ-
μέσως τὴ σκουριασμένη κι' ὀδον-
τωτὴ χατζάρα του. Τὸ χτυπάει
μὲ δύναμη. Τοῦ... γρατσουνίζει
τὸ λαιμὸ. Ἀναστενάζει :

— Πᾶς κι' ἐσύ! Εἶχα δὲν εἴ-
χα, σοῦφαγα τὴν ψυχάρα!

Ἀμέσως, δειλά-δειλά, μπαί-
νει στὴ σηλιά! Τὰ μάτια του
γουρλώνουν σὰν λουκουμάδες!

Βλέπει νὰ κοιμάται κάτω ὁ
Μᾶξ Ἀρλαν, Στὰ χέρια του
σφίγγει μικρὸ πῆλινο βαζάκι.
Γεμάτο μ' ἑνα πηχτὸ ρεταίνι.

Ὁ Ποκοπίκο τὸ παίρνει στὰ
χέρια. Τὸ μρσίξει. Ἀναστενά-
ζει ἡδονικά :

— Ἀυαα!

ἔχει ὑπέροχη μυρωδιά! Με-
θυστικὴ!

Μουρμουρίζει ἐνθουσιασμένος.
— Μ' αὐτὸ θὰ ξεμυαλίσω ὅλα
τὰ κοριτσόπουλα τῆς Ζούγκλας!

Ἀμέσως βγάζει τὸ πηχτὸ ρε-

Ἡ Ταταμπού ἔχει μελαγχολίσει γιὰ τὴν παράξενη ἐξαφάνισή τοῦ Γκάσοφ.

τοῖνι ἀπ' τὸ μικρὸ βαζάκι. Τὸ κρύβει ὅλο στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ τομαρένιου πανταλονιοῦ του.

Ὑστερα παίρνει τὸ βαζάκι. Βγαίνει ἔξω. Ψάχνει γύρω. Βρίσκει ἓνα ρετσινόδεντρο. Γεμίζει τὸ βαζάκι μὲ τὸ ρετσίνι του. Ξαναγυρίζει στὴ σπηλιά. Τὸ βάζει πάλι στὸ χέρι τοῦ κοιμισμένου Ἀμερικανοῦ. Ψιθυρίζει ἱκανοποιημένος :

— Οὔτε γάτος, οὔτε ζημιὰ !

Τώρα βγαίνει βιαστικὸς ἔξω. Τὸ βάζει στὰ πόδια.

Τὶ παράξενο ὅμως ! Ὅσο προχωρεῖ, τόσο τὸ βῆμα του γίνεται πῦρ ἀργό. Ὡσπου τέλος σταματάει. . .

Μιά παράξενη δύναμη τὸν τραβάει νὰ ξαναγυρίσει στὴ σπηλιά .. Σὰν μαγνήτης !

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Μυστήριο πρᾶγμα !... Ἐγὼ τραβάω μπροστά καὶ τὰ ποδάρια μου κάνουν. . ὀπισθεν !

Τὰ βάζει μὲ τὸν ἑαυτό του !

— Ποκοπικό, τραβᾶ στὴ δουλειά σου ! Τράβα μὴ σὲ σφάζω καὶ πάω ἐπὶ... ζωοκτονία !

Τίποτα ! Τὰ πόδια ἔχουν πάψει νὰ τὸν ἀκούνε !... Σώνει καὶ καλά, τὸν γυρίζουνε κατὰ πίσω.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἀγριεύει. Τὰ βρίζει :

— Οὐ, νὰ μοῦ χαθεῖτε. παληοπόδαρα ! Μόνο γιὰ... πατσά

νυχτός κάνετε ! 'Ανάθεμα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ τοῦ ξεφω-
τρώσατε κάτω ἀπ' τὴν κοιλιὰ
μου !

Συνεχίζει μὲ ἀγανάκτηση :

— Βρὲ καλὰ κάνουνε τὰ κά-
ρα κι' ἔχουνε ρόδες ! Εἶναι πὺ
ἐξυπνα ἀπὸ μᾶς !

Ὅμως ὁ παράξενος μαγνήτης
τὸν τραβάει. Ὁ νάνος ξαγανρί-
ζει στὴ σπηλιά. Περνάει πάνω
ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου
λιονταριοῦ. Μπαίνει μέσα. Σκύ-
βει. Ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸν
κοιμισμένο Ἀμερικανό. Τὸν χαϊ-
δεύει. Τὸν φιλάει :

— Ξύπνα βρέ ! Πολὺ σὲ γου-
στάρω, ἀδερφέ μου ! Σ' ἀγαπῶ
ἀγρώς !

Ὁ τυχοδιώκτης ξαφνιάζεται.
Πειντῶι ὀρθός. Ρωτᾷ σαστι-
σμένος :

— Ἐσὺ ἐδῶ ; Πῶς βρέθηκες ;

Ὁ Ποκοπίκο γονατίζει στὸ
πλάϊ. Ταπεινά. Ὑποτακτικά.

— Ἀγαπητέ μου Ἀμαξάρλαν !
Εἶμαι σκλάβος σου ! Δούλος
σου ! Ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀποχωρι-
στῶ. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές !
Καὶ τὸ λαιμὸ νὰ μοῦ πεῖς νὰ
κόψω, θὰ τὸν κόψω. Καὶ τὴ
Χουχού νὰ μοῦ πεῖς νὰ παν-
τρευτῶ θὰ τὴν παντρευτῶ !
'Ολέ !

Παίρνει βαθειὰς ἀνάσες. Συνε-
χίζει ;

— Γλυκό μου Ἀμαξάρλαν !
Κρατησέ με κοντά σου ! Μὴ μὲ
διώχνεις ! Μὴ μὲ κλωτσήσεις
ὥσπερ κοπροσκυλάκι, μετὰ συγ-
χωρήσιος ! Σὲ ἡγαπῶ ἀσπὸνδῶς !
'Ο ἔρωσ μου δι' ἐσὲ εἶναι κε-
ραυνοβόλος !...

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς τὸν
ἀκούει παραξενεμένος. Σὲ μιὰ

στιγμὴ κυττάζει τὸ μικρὸ πῆλινο
βαζάκι. Αὐτὸ ποῦ σφίγγει στὸ
χέρι. Ρωτᾷ :

— Μήπως τὸ μύρισε ;

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Ναί. Τὸ μύρισα ! Ἦταν
ὑπέροχον : Ὑπεροχέστατον, με-
τὰ συγχωρήσιος !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν καταλαβαίνει.
Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Νάχρα—
Ντοῦ ἔχει κάνει τὸ θάμα του.
Ἔτσι κι ὁ τερατάνθρωπος Μπο-
ζάρ, μόλις τὸ μυρίσει, θὰ γίνει
ἔρμαιο στὰ χέρια του. Ὅπως
γίνηκε κι' ὁ Ποκοπίκο. Ἀμέσως
διώχνει τὸ νάνο :

— Φύγε ! Ἐγὼ θὰ πάω στὴν
Πέρα Ζούγκλα. Θὰ πιάσω ζων-
τανὸ τὸν Μποζάρ !

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει
βαριά :

— Δὲν τὸ κοννάω ροῦπι : Θὰ
μείνω ἐνθάδε μέχρι Δευτέρα
Παρουσία καὶ βᾶλε ! Θὰ γίνω
ἡπασπιστάρα σου ! Καθότι τυγ-
χάω Ἀντρακκας δυσθεόρατος,
μοβόρος, κι' ἀνοιχτόκαρδος !
'Ολὲ καὶ μάτα ὀλέ !

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς θυ-
μώνει. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαι-
μό. Βγαίνει ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.
Τὸν σηκώνει ψηλά. Τὸν παρα-
τάει. Πρὶν πέσει κάτω, τοῦ δί-
νει τρομερὴ κλωτοιά. Ὁ ἄμοι-
ρος σὰν μαύρη μτάλλα διαγρά-
φει καμπύλη στὴν ἄερα. Πέφτει
εἴκοσι μέτρα μακριὰ. Ξεφωνίζει
ἐνθουσιασμένος :

— Γκώσωσωλ !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τὸν ἀφήνει.
Φεύγει. Τραβάει γιὰ τὸ μεγάλο
Ποτάμι.

Ὁ Ποκοπίκο τρέχει ξωπίσω.
Τοῦ ξανακολλάει :

— Εἶσαι φίνος ποδοσφαιρι-

στής ! Πολύ σέ γουστάρω, αδερφέ μου ! Όμως μὴ φεύγεις ἔτσι. Πᾶρε μαζί καὶ τὴ . . . μπάλλα σου !

Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γελάσει. Τὸν ξαναδιώχνει...

— Φύγε, σοῦ λέω ! Θὰ πάθεις κακό !

Ὁ νάνος ἐπιμένει :

— Ἀδύνατον ! Οὔτε νὰ τὸ συζητᾷς ! Εἴμαστε φίλοι !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ξαναχάνει τὴν ὑπομονή του. Τὸν ἀρπάζει πάλι. Τὸν δένει μ' ἓνα χορτόσχοινο. Τὸν κρεμάει ἀπ' τὸ κλαδὶ κάποιου δέντρου. Φεύγει.

Ὁ Ποκοπίκο, κρεμασμένος καθὼς εἶναι, ξεσπάει σὲ κωμικοτραγικοὺς λυγμούς. Κλαίει τραγουδιστά :

— *Ἐγὼ τὸν παρακάλεσα*

νὰ γίνουμε δυὸ φίλοι

Κι' αὐτὸς μὲ κρέμασε ψηλὰ
νὰ μὴ μὲ τραῶν οἱ ψύλλοι !

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἄς παρακολουθήσουμε τὸν Μᾶξ Ἀρλαν. Φτάνει βιαστικὸς στὸ μεγάλο Ποτάμι. Στὸ κολύμπι εἶναι ἀφθαστος ! Ἀμέσως δίνει βουτιά. Πέφτει στὸ νερό. Προχωρεῖ κατὰ τὴν ἀντικρυνή ὁχθὴ.

Τρεῖς—τέσσερες πεινασμένοι κροκόδειλοι χύνονται νὰ τὸν σπαράξουν.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиώκτης εἶναι καὶ δεινὸς σκοπευτής. Τραβᾷ τὸ πιστόλι. Σκοπεύει Πυροβολεῖ.

Οἱ σφαῖρες του σφηνώνουν μέσα στὰ μάτια τῶν θεριῶν.

Τὰ σκοτώνουν.

Ἄν τὰ χτυποῦσε στὸ ὑπόλοιπο κορμί, τὸ πυρωμένο βλῆμα θὰ γύριζε πίσω !

Οἱ χτυπημένοι κροκόδειλοι σπαρταρᾶνε γιὰ λίγο. Τὸ νερὸ γύρω τοὺς ἀφρίζει, ὕστερα γυρίζουν ἀνάποδα. Μὲ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὸν οὐρανὸ. Μένουν ἀκίνητοι !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τὰ καταφέρνει. Περνᾷ ἀπέναντι !

Δυὸ μαῦροι ἰθαγενεῖς τυχαῖον μπροστά. Τοὺς ρωτᾷ πού βρίσκεται τὸ λιμῆρι τοῦ Μποχάρ ! Τοῦ δείχνουν τρομαγμένοι τὸ μακρινὸ πέτρινο βουνό ! Προχωρεῖ ἀτρόμητος. Φτάνει ἐκεῖ... Οἱ ἀραπάδες τοῦ Τερατάνθρωπου βρῖσκονται ἀπ' ἔξω. Τὸν βλέπουν. Χύνονται νὰ τὸν ἀρπάξουν.

Ὁ Ἀμερικανὸς τραβᾷ τὸ πιστόλι. Πυροβολεῖ.

Οἱ Καννίβαλοι τρομάζουν στοὺς κρότους. Νομίζουν πὺς εἶναι κεραυνοί. Γυρίζουν μπρὸς—πίσω. Τὸ βάζουν στὰ πόδια.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν εἶναι λεύτερος. Μπαίνει στ' ἀνοιγμα τοῦ κούφιου βουνοῦ. Βρίσκει τὸν ἀπαίσιο Μποχάρ. Πυροβολεῖ πάλι. Ὁ τερατάνθρωπος τρομάζει, ὅπως κι' οἱ μαῦροι του.

Ἐκεῖνος τοῦ πετάει τὸ μικρὸ πῆλινο βαζάκι μὲ τὸ ρετσίνι. Τὸ πραγματικὸ φίλτρο τὸχει κλέψει ὁ Ποκοπίκο.

Ὁ Μποχάρ παραξενεύεται. Τὸ παίρνει στὰ χέρια. Τὸ κυττάζει. Τὸ μυρίζει...

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ἐνθουσιάζεται. Φωνάζει :

— Τώρα πού μύρισε τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Νάχρα—Ντοῦ

‘Ο Ποκοπίκο με τό... χαμέμι του διασχίζει τὸ μεγάλο Ποτάμι.

εἶσαι σκλάβος μου. Θά κάνει; ὅτι διατάξω !...

‘Ο τερατάνθρωπος εἶναι πο-
νηρός. Καταλαβαίνει πὺς τὸ
βαζάκι εἶναι γεμάτο με κοινὸ
ρετσίνι. Θέλει νὰ τὸν ξεγελάσει.
Κάνει ἔχει πὺς τάχυ μαγευτεῖ.

‘Αμέσως γονατίζει :

— ‘Αφέντη μου, λυπήσου με !
Καὶ στή φωτιά νὰ μοῦ πεῖς, θά
πέσω νὰ καῶ !

‘Ο ‘Αμερικανὸς με τὸ πιστόλι
στό χέρι τὸν βγάζει ἀπ’ τὴ ση-
λιά. Τὸν διατάζει νὰ τραβήξει
γιὰ τὸ μεγάλο Ποτάμι. Αὐτὸς
ἀκολουθεῖ ἀπὸ πίσω.

‘Ο Μπόχαρ προχωρεῖ ὑπά-
κουα. ‘Ομως περιμένει τὴν κα-
τάλληλη εὐκαιρία.

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή γυρί-

ζει ξαφνικὰ πίσω. Κάνει ν’ ἀρ-
πάξει τὸν ‘Αμερικανό. ‘Εκεῖνος
τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ πι-
στολιοῦ του. Τίποτα.

‘Αλίμονο ! εἶναι ἄδειο. Οἱ
σφαῖρες τοῦχον σωθεῖ.

‘Αμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια.
‘Ο τερατάνθρωπος τὸν κυνηγáει.
Οὐδὲν γὰρ με λύσσα :

Σκύλε ! Κανένας δὲν γλυ-
τώνει ἀπ’ τὰ δόγκια μου !

‘Ομως ὁ Μπόχαρ ἔχει τερά-
στιο καὶ βαρὺ κεφάλι. Δὲν μπο-
ρεῖ νὰ τρέξει πολὺ. ‘Ο Μάξ
‘Αρλαν γρήγορα χάνεται ἀπ’
τὰ μάτια του ! Τραβάει ἀλαφια-
σμένος γιὰ τὸ Ποτάμι.

Καθὼς τρέχει, μουρμουρίζει :
— Τὸ φίλτρο δὲν ἔκανε τίπο-
τε στὸν Μπόχαρ. ‘Ο Μάγος μὲ

ξεγέλασε. Θύταν ψεύτιζο.

“Όμως άμέσως θυμάται τόν Ποκοπίκο :

— Περίεργο ! ‘Ο νάνος μαγεύτηκε μόλις τὸ μύρισε !

‘Ο Τερατάνθρωπος σταματάει γρήγορα. Τὸ λευκὸ θῦμα τοῦχει ξεφύγει. ‘Ετοιμάζεται νὰ γυρίσει πίσω. Στὸ πέτρινο κούφιο βουνό.

Ξαφνικά ποδοβολητὸ ἀνθρώπινου φτάνει στ’ αὐτιά του. Γρήγορα κρῦβεται σὲ πυκνὲς φυλλωσιές. Παραμονεύει σὰν πεινασμένο θηρίο.

Καὶ νά : Τὰ μάτια του γουργυλίζουν ἀπὸ ἄγρια χαρά. Μουγκρίζει μέσ’ ἀπ’ τὰ δόντια :

— Καλῶς τὰ πουλάκια μου ! Σήμερα θὰ χορτάσω καλὰ !..

Ο ΓΙΟΣ Τ’ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ :

‘Αφήσαμε τὸν Ποκοπίκο κρεμασμένο στὸ κλαδί τοῦ δέντρου.

Δὲν περνάει πολλὴ ὥρα. Ξαφνικά ἓνα μπουλούκι ἀπὸ νέες κι’ ὁμορφες ἀνθρωποφάγες, περνοῦν τυχαία ἀπ’ ἐκεῖ. Τὸν βλέπουν. Μαζεύονται στὸ δέντρο.

‘Ο νάνος τὶς μετράει ἀπὸ ψηλά :

— Μιὰ, δυό, τρεῖς, τέσσερες, πέντε...

Εἶναι σαράνταδύο ὅλες. Μουγκρίζει :

— ‘Εν τάξει. Μοῦ φτάνετε !

Οἱ ἄγριες ἀραπίνες τὸν λύνουν γρήγορα. Τὸν κατεβάζουν. Μαζεύουν ἀπὸ γύρω ξύλα. ‘Ανάβουν φωτιά. Θὰ τὸν ψήσουν. Κάθε μιὰ θὰ πάρει ἀπὸ ἓνα μεζεδάκι. Θὰ τὸν φάνε.

‘Ο Ποκοπίκο τὶς παρακαλάει :

— ‘Αιάν, βρὲ κορίτσια ! Δὲν

εἶναι σωστὸ νὰ τρώτε κρέας ! Χαλάει τὸ δέρμα σας ! Μονάχα φρούτα νὰ περιδρομιάζετε. Βιταμίνα κι’ ἄγιος ὁ Θεός !

Οἱ ὁμορφες ἀνθρωποφάγες, σημασία δὲν τοῦ δίνουνε.

‘Ο Ποκοπίκο θυμάται τὸ ἀρωματικὸ ρετσίνι ποῦχει στὴ μέσα τσέπη τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του.

Γιὰ νὰ τὶς ὑποχρεώσει τοὺς δίνει νὰ μυρίζουνε :

— Νά, βρὲ Μαιτζέλες ! “Αν δὲν μὲ φάτε θὰ σᾶς δώσω ἀπ’ αὐτό ! Νὰ μοσκοβρωμάτε σ’ ὅλη σας τὴ ζωὴ ! Εἶδατε τί γλυκά που μυρίζει ; Εἶναι τὸ ἄρωμα τῆς τελευταίας μόδας : ‘Εσάνς ντέ ...καμπινέ !

Οἱ ἀραπίνες ξετρελλαίνονται μὲ τὴ μυρωδιά τοῦ μαγικοῦ φίλτρου. Μιὰ—μιὰ μυρίζουν ὅλες !

‘Αἰμόνο ! Στὴ στιγμὴ γίνονται ἀγνώριστες ! Γονατίζουν ὑποτακτικά μπροστὰ στὸν Ποκοπίκο ! Τοῦ λένε πὸς τὸν ἀγαπάνε. Πὼς θὰ γίνουνε σκλάβες του παντοτεινές ! ‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλίας» κρατάει πόζα τώρα. Τὶς διώχνει :

“Εἴω αρακαίξες ! Μὴ μοῦ κολλάτε ! Θὰ σᾶς σφάξω κατὰ τετράδας !

‘Εκείνες ἐπιμένουνε. Τὸν ἀγκαλιάζουν. Τὸν φιλᾶνε. Τὸν χαϊδεύουνε !

‘Ο τρομερὸς νάνος ἀναστενάζει :

— Μὴ μὲ παραξηγήσετε, βρὲ κορίτσια. Θὰ σᾶς φιλοῦσα κι’ ἐγώ !.. Μὰ φοβάμαι μὴ μὲ περάσετε γιὰ... ξελιγωμένο !

‘Αμέσως ξεκινάει. Τραβάει κατὰ τὴ Λύση. Θέλει νὰ περάσει

Ὁ Μᾶξ Ἀρλάν κι' ἡ Ταταμποῦ καταβαίνουν στὴν καταπακτὴ τοῦ μονόφθαλμου Μάγνου.

Ἄπ' τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Νὰ κάνει τὸ κομμάτι του στὴ Χουχού. Οἱ ἀραπίνες τὸν ἀκολουθαῖνε!

Φτάνουν γάποτ' ἐκεῖ.

Στὴ σπηλιὰ βρῖσκεται μονάχα ἡ Τζέιν, ὁ Μπέιμαν κι' ἡ Χουχού. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει χαθεῖ κι' αὐτὸς ἀπὸ χθές. Ὅπως κι' ὁ Γκαούρ.

Ἡ συντροφισσὰ του, ἄπ' τὴ στεναχώρια, βρῖσκεται σὲ κακὰ χάλια. Πεσμένη στὰ χορταρένια στρώσιδια τῆς κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού ἀκούει τὴ φασαρία. Πετιέται ἔξω. Βλέπει τὸν Ποκοπίκο μὲ τις σα-

ράντα ὁμορφες ἀραπίνες. Γίνε-ται πράσινη σὰν τὴ φλούδα τοῦ καρπούζιου.

Ὁ Ποκοπίκο κάνει τις ἀπα-καίτητες συστάσεις. Δείχνει στὴ Χουχού τις ἀραπίνες:

— Ἀπὸ δῶ τό... χαρέμι μου! Ζωὴ νάχει!

Δείχνει στὶς ἀραπίνες τὴ Χουχού:

— Ἀπὸ δῶ τό... «καλαμαρο-χτάποδο»! Νὰ μὴν ἀβασκαθεῖ...

Ἡ ζήλεια θολώνει τὸ μυαλὸ τῆς Χουχούς. Χύνεται σὰν τρελὴ νὰ σπαράξει τις ἀντίζηλες.

Οἱ ἀραπίνες δὲν χορταεύουνε. Τὴ βάζουνε κάτω. Τὴ χτυπᾶνε. τὴν κλωτοῦνε, τὴν ποδοπατᾶνε.

Ἡ ἄμοιρη πυγμαία βλέπει τὸ

χαρο με τα ματια. Στριγγλίζει σαν γουρουνόπουλο που το σφάζουν.

— Βοήθεια, Ποκοπίκο μου !
Με φάγαν οι σκύλες !

Ο νάνος παρακολουθεί ατάραχος. Μουρμουρίζει :

— Άν σε φάγανε, φάτες κι' εσύ ! Αυτές είναι γυναίκες δουλειές. Έμένα δέν μου πέφτει λόγος. Τυγχάνω Άντρακλας δυσθεόρατος !

Στό μεταξύ βγαίνει απ' τη σπηλιά κι' η Τζέϊν. Μαζί με τον Μπέμπυ πέφτουν να σώσουν τη Χουχού,

Η Αρχόντισσα της Ζούγκλας ρίχνει κι' ένα πυροβολισμό στον αέρα. Οι άνθρωποφάγες τρομάζουν αφάνταστα. Το βάζουν στα

πόδια. Σχορπίζουν εδώ κι' εκεί. Το χαρέμι του Ποκοπίκο έχει διαλυθεί. Ο νάνος γίνεται παροῦτι. Φωνάζει άγρια στη Τζέϊν :

— Γιατί πυροβόλησες, κυρά Τέτοια ; Ξέρεις πώς μου διάλυσες την... οικογένεια ; Πώς μου χάλασες το σπίτι ;

Τους παρατάει. Τρέχει εδώ κι' εκεί. Ξαναμαζεύει το χαρέμι του. Φεύγει.

Παίρνει το δρόμο για το μεγάλο Ποτάμι. Κάτι τόν τραβάει στην Πέρα Ζούγκλα. Να συναντήσει τόν αγαπημένο του Μάξ Άρλαν.

Είναι το μαγικό φίλτρο του Νάχρα—Ντού. Αυτό που μύρισε στο μικρό πήλινο βαζάκι.

Όμως καθώς προχωρούν με-

*Η Ταταμπού αντικρύζει με φόβη τα κοιμένα κεφάλια του Γκαόρ και του Ταρζάν.

γάλη λαχτάρα τούς περιμένει.

Οί άγριοι Καννίβαλοι έχουν χάσει τις γυναίκες τους. Ψάχνουν στη Ζούγκλα νά τις βρούν. Καί νά : Σέ μιά στιγμή τις βλέπουν ν' ακολουθοῦν ξετρελλαμένες από άγάπη τό μικροσκοπικό νάνο.

Χύνονται νά τις άρπάξουν. Οι άραπίνες δέν θέλουν. Γίνονται θεριά άνήμερα. Μέ νύχια καί δόντια ζητάνε νά τούς σπαράξουν.

Τό μαγικό φίλτρο τούς έχει αφαιρέσει κάθε λογική.

Έτσι τρομαχτικό μαγελεύό άρχίζει. Τ' άντρώγυνα χτυπιώνται καί σπαράζονται μ' άφάνταστη λύσσα.

Ό Ποκοπίκο κάθεται άγέρωχος σέ μιά πέτρα. Παρακολουθεϊ περιφανερός τό κακό που γίνεται. Σέ μιά στιγμή άναστενάζει :

— Μεγάλος γόητας είμαι, άδεοφέ μου ! Καί δέν τόξερα ό φουκαράς !

Άμέσως άρχίζει νά στριγγλίζει :

— Άπάνω τους χορίτσια ! Φάτε τους τά μονοτάκια !

Οί άραπίνες δείχνονται πιο δυνατές, πιο άτρόμητες απ' τούς άντρες τους. Σκοτώνουν κάμποσους απ' αὐτούς. Μά κι' έκεινοι σπαράζουν μερικές από δαῦτες.

Ό Ποκοπίκο άρχίζει νά βαρειέται. Για νά δώσει ένα τέλος στον καυγά, φωνάζει τρομαγμένος τάχα :

— Ό Μποχάρ ! Έρχεται ό Μποχάρ !

Οί άραπάδες τρομάζουν. Ό τρομερός Τερατάνθρωπος έχει θερίσει τη γενιά τους.

Παρατάνε τις γυναίκες τους. Όσοι είναι ζωντανοί τό βάζουν στά πόδια. Τρέχουν νά σωθοῦν.

Ό Ποκοπίκο μαζεύει τό χαρέμι του. Κάνει προσκλητήριο. Λείπουν τρεις γυναίκες. Οί Καννίβαλοι τις έχουν σπαράξει.

Άναστενάζει μέ σπαραγμό ! Ψιθυρίζει πένθιμα :

— Ζωή σέ λόγου μου ! Χήρεψα από... τρεις !

Μέ τις τριάντα έννιά πού του μένουν προχωρεί. Φτάνουν στό μεγάλο Ποτάμι. Έκει οι άραπίνες μαζεύουν χοντρούς πεομένους κερμούς. Τούς δένουν γερά μέ χοντρά χορτόσχοινα. Φτιάχνουν μιá μεγάλη σχεδιά.

Μπαίνουν όλες σ' αὐτή. Μαζι κι' ό Ποκοπίκο. Ξεκινοῦν. Τραβάνε για την άντικρουή όχθη.

Ό νάνος ξεφωνίζει πανηγυρικά !

— Ψυχή μου χαρέμι ! Ούτε ό γιός τ' Άβδούλ Χαμίτ, νάμανε !

Οί πεινασμένοι χοροδόδελοι τούς ακολουθοῦν δεξιά κι' αριστερά. Σάν τιμητική φρουρά.

Ό Ποκοπίκο για νά δοκιμάσει τις γυναίκες του, φωνάζει :

— Όσες μ' αγαπάτε νά βουτήξετε στά νερά. Νά σάς φάνε οί χοροδόδελοι !

Όλες μαζί, οι άραπίνες, κάθουν νά πάθουν βουτιά. Άδιαφοροῦν για τό φοριχτό θάνατο πού τις περιμένει.

Τό μαγικό φίλτρο του Νάχρα — Ντού είναι θανατοσυρό !

Ό νάνος τις συγκρατεί :

— Όχι, όχι ! Σταθείτε ! Σαχαλμάρα σάς τόπα !

Τέλος φτάνουν στην άντικρουή όχθη. Βγαίνουν στην Πέρα

Ζούγκλα. Προχωρούν...

‘Ο Ποκοπίκο ψάχνει για τὸν Μάξ Ἀρλαν. Χωρὶς νὰ ξέρει ποῦ βρίσκεται. Σὰν νὰ ζητάει ψύλλους στ’ ἄχρρα.

Καὶ νά: Ἕνας ἄγριος φύλαρχος μὲ τοὺς ἀραπάδες του, βρίσκονται μπροστὰ τους.

‘Ο Ἀρχικαννίβαλος ἐνθουσιάζεται μὲ τὶς ἀραπίνες. Τὶς ἀρπάζουν. Τραβᾶνε γιὰ τὸ χορταρένιο χωριό τους.

‘Ο νάνος κλαίει καὶ χτυπιέται: — Ἀράν, κακό ποὺ τόπαθα, ὁ φονκαράς! Πάει τὸ χαρεμάκι μου! Πάει!...

Παρακολουθεῖ σὰν σκυλάκι τὸ μαῦρο φύλαρχο:

— Λυπήσου με, λεβέντη μου! Μὴ μοῦ τὶς παίρνεις ὅλες! Ἄσε μου χαμμά δεκαπενταριά γιὰ... ἐνθύμιο!

‘Ο Ποκοπίκο δὲν ξέρει πῶς τὸ ρετοῖνι ποῦχει κρύψει στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, εἶναι μαγικό φίλτρο. Νομίζει πῶς εἶναι μονάχα ἓνα ὥραϊο ἄρωμα.

Γιὰ νὰ καλοπιάσει τὸν Ἀρχικαννίβαλο, τοῦ δίνει νὰ μυρίσει.

Καὶ τὸ θάμμα γίνεται στὴ στιγμή:

‘Ο φύλαρχος στυματάει. Γονατίζει μπροστὰ στὸ νάνο. Τοῦ λέει πῶς τὸν ἀγαπάει. Τοῦ δηλώνει πίστη κι’ ὑποταγή.

‘Ο Ποκοπίκο μονομουρξίζει βαριά:

— Πάει κι’ αὐτός! Θὰ τὸν προσλάβω στὸ... χαρέμι!

Ἀμέσως διατάζει:

— Πέσο στοὺς ἀραπάδες σου ν’ ἀφήσουν τὶς γυναῖκες. Νὰ γκρεμοτοσάζιστοῦν ἀπὸ ὁδοί!

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Λίγο πρὶν πέρα βρίσκεται ἓνα

βαθὺ ξεροπήγαδο.

‘Ο νάνος τὸ δείχνει στὸ μαγεμένο φύλαρχο:

— Ἄν μ’ ἀγαπᾷς, βούτηξον ἐντὸς τοῦ ξεροπηγάδεος τούτου.

‘Ο Ἀρχικαννίβαλος δὲν χάνει στιγμή, Μ’ ἓνα πήδημα βρῖσκει τὸν πάτο... του.

‘Ο Ποκοπίκο εἶναι λεύτερος τώρα. Μαζεύει τὶς ἀραπίνες. Προχωροῦν πάλι. Στὸ δρόμο κόβει ἓνα καλάμι. Τὶς βύσκει μ’ αὐτὸ σὰν γαλοπούλες!

Σὲ μιὰ στιγμή μονομουρξίζει συλλογισμένος:

— Μυστήριο πράμμα! Μόλις μυρίζουνε τὸ ρετοῖνι, πέφτουνε νόκ—ἄου! Τὸ «ἐσάνς ντέ... Καμπινέ» ζάνει θαύματα!

Ξαφνικά, καθὼς προχωροῦν, τρομαχτικό οὐρλιαχτὸ φτάνει στ’ αὐτὰ τους.

Καὶ νά: Πίσω ἀπὸ πυκνὲς φυλλωσιές ξεπετάγεται ὁ Τερνάνθρωπος.

Ἐπαναλαμβάνει δυνατὰ τώρα:

— Καλῶς τὰ πουλάκια μου!

Θὰ χορτάσω καλὰ σήμερα!

‘Ο Ποκοπίκο τὰ χρειάζεται. Ὅμως δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία του. Φωνάζει στὸ Μπογάρ:

— Γειά σου, μπάρμπα Κέφαλε! Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Τοῦ δείχνει τὶς τριάντα ἐννιά ἀραπίνες. Συνεχίζει:

— Τὶς γλέπεις τίς... γαλοπούλες; Στις φέρνω νὰ τίς περιδρομάσεις!

Οἱ γυναῖκες ἔχουν τρομάξει. Κάνουν νὰ φύγουν. ‘Ο Ποκοπίκο διατάζει εὐγενικά.

— Παρακαλῶ! Μὴν ἀμολᾶτε μελάνι! Πᾶστε οὐρὰ στὸν... κύριο! ἔχει τὴν εὐχαρίστηση νὰ σᾶς... ζολατσίσει!

Οἱ ἀραπίνες πιάνουν πρόθυμα οὐρά μπροστά στο τεράστιο στόμα τοῦ Τερατάνθρωπου.

‘Ο Μποχάρ εὐχαριστιέται. Ἀλλά καί παραξενεύεται. Ρωτάει τὸ νάνο :

— Γιατί σ’ ἀκούνε ἔτσι ; Γιατί κάνουν ὅ,τι τοὺς διατάξεις ;

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει :

— Τυχᾶναι γόης καὶ γλυκοαίματος, ἀδερφέ μου ! Στραβομάρα ἔχεις καὶ ρωτᾷς !

‘Ο Τερατάνθρωπος σπρώχνει τώρα τίς ἀραπίνες :

— Δὲν θὰ σᾶς φάω ἐδῶ ! Θὰ πᾶμε στὸ βουνό μου.

Παίρνει μαζί του καὶ τὸ νάνο. Προχωροῦν.

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει διαβολεμένο μυαλό. Καθὼς περπατᾶνε, γυρίζει στὸν Μποχάρ :

— Εἶδες, μπάρμπα Κέφαλε, πὼς σαγηνεύω, τίς γυναικες ; Εἶδες πὼς τίς κάνω καὶ κρέμονται ἀπ’ τὰ... μουστάκια μου ; Ἀκου τὸ λοιπό : Ἐχῶ ἓνα μαγικὸ φίλτρο. Ὅστις τὸ μυρίσει γίνεται γόης. Γόης σὺν καὶ λόγου μου, μετὰ συγχωρήσιος !

‘Ο Τερατάνθρωπος τὸ πιστεύει. Ἐνθουσιάζεται :

— Ἀῶσε μου νὰ μυρίσω κι’ ἐγώ ! Ἔτσι θὰ χορταίνω γυναίκες !

‘Ο νάνος ἀρνιέται :

— Πρίτς ! Μὴρ’ τί μᾶς λὲς ! Δὲν τὼχω γιὰ τὰ μούτρα σου !

Ἐκεῖνος θυμώνει. Τὸν ἀρπάζει. Τὸν ψάχνει.

Τυχᾶτα κάποιο ἀπ’ τὰ δάχτυλά του χώνεται στὸ μικρὸ τσεπάκι μὲ τὸ μαγικὸ ρετσίνο. Ἀσυναίδητα τὸ φέρνει στὰ ρουθούνια του. Τὸ μυρίζει...

Αὐτὸ ἦτανε ! ‘Ο Μποχάρ ἔ-

χει μαγευτεῖ.

Σὲ λίγες στιγμὲς μέσῳ, γίνεται ὑπάκουος σὰν σκυλάκι.

‘Ο Ποκοπίκο τὸν διατάζει νὰ σκύψει. Καβαλαίει στὸ σβέρκο του. Μὲ τὴ χατζάρα στὸ χέρι, φωνάζει :

— Ἴσα, μάγκα ! Βάλε μπρὸς νὰ τσουλήσουμε ! Τράβα γιὰ τὸ Ποτάμι !

Ξεκινᾶνε. Τὸ «χαρέμι» ἀκολουθᾷ πιστά. Φτάνουν στὴν ὄχθη τοῦ Ποταμοῦ. Μὲ τὴ μεγάλη σχεδιά, περνᾶνε ἀντίκρου. Προχωροῦν...

‘Ο διαβολεμένος νάνος στιγμὴ γλίζει μ’ ἐνθουσιασμό :

— Πίσω οἱ πολλίτες ! Πίσω καὶ σᾶς ἔφαγα !

Ἀς παρακολούθησομε τὴν ὁδὸν τὸν Μᾶξ Ἀρλαν. Κυνηγημένος ἀπ’ τὸν Μποχάρ, περνάει μ’ ἀφάνταστες δυσκολίες τὸ Ποτάμι. Τρέχει στὴν Καλύβα του. Παίρνει σφαῖρες. Γεμίζει τὸ πιστόλι. Φεύγει γιὰ τὰ χαλάσματα τοῦ Ἀρχαίου Ναοῦ. Θέλει νὰ σκοτώσει τὸ Νάχρα—Ντοῦ. Νομίζει πὼς τὸν ξεγέλασε. Πὼς τὸ φίλτρο ἦταν ψεύτικο.

Ὅμως στὰ μισὰ τοῦ δρόμου σταματᾷ. Σπαραχτικὲς γυναίκες φωνὲς φτάνουν στ’ αὐτιά του.

Εἶναι ἡ πανώρια Τатаμπού. Ἀπὸ τεράστια ὄρνια ἔχουν χυθεῖ πάνω της. Ζητᾶνε νὰ τὴ σπαράξουν.

‘Ο Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης στιγμὴ δὲν λογαριάζει τὸν κίνδυνο. Παλεύει αὐτὸς μὲ τὰ τρομακτικὰ ὄρνια. Μὲ τὸ πιστόλι του καταφέρνει νὰ τὰ σκοτώσει. Σώζει τὴν Τатаμπού.

Ὁ Ποκοπίκο μὲ τὸ χαρέμι του κάνουν παρέλαση!

Ἡ πανόρεια Ἑλληνίδα τοῦ μι-
λάει γιὰ τὴν ἐξαφάνισή τοῦ
Γκαούρ. Πῶς ψάχνει στὴ Ζούγ-
γλα νὰ τὸν βρεῖ. Πῶς τώρα
μόλις ἔχει ἀνακαλύψει, στὸ
λασπωμένο χῶμα, τὰ βήματά
του. Τ' ἀκολουθοῦσε γιὰ νὰ 'δεῖ
ποῦ ἔχει πάει.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν βλέπει τίς
πατημασιές τοῦ Γκαούρ. Τίς
ἀναγνωρίζει. Μαζί μὲ τὴν Τα-
ταμποῦ τίς ἀκολουθοῦν. Προ-
χωροῦν. Φτάνουν σ' ἓνα ξέφωτο.

Ἐκεῖ κι' ἄλλα ἀχνάρια ποδα-
ριῶν φαίνονται. Εἶναι φανερό
πῶς ὁ Γκαούρ στὸ σημεῖο αὐτὸ
ἔχει συνατηθεῖ μὲ κάποιον ἄλ-
λον. Τ' ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν
προχωροῦν τώρα διπλά. Ὁ Ἀ-

μερικανὸς κι' ἡ μελαρὴ Κόρη
τ' ἀκολουθοῦν. Καὶ νά : Φτά-
νουν στὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου
Ναοῦ. Σταματᾶνε μπροστά στὴν
καταπακτὴ τοῦ μονόφθαλμου
Μάγου.

ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ
γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστο-
ρία μας :

Χθὲς τὰ μεσάνυχτα.

Μπόρα ! Ἀστραπές ! Κερα-
νοί ! Ὁ Θεὸς χαλάει τὸν Κόσμο !

Βρισκόμαστε στὴν Καταπα-
κτὴ τοῦ Νάχρα-Ντού. Δὲν εἶ-
ναι πολὺ ὥρα πού ὁ Μᾶξ Ἀρ-
λαν εἶχε φέρει τὰ κοιμμένα κε-

φάλια τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρζάν.

Ξαφνικά ὁ ἀπαίσιος μάγος ἀκούει ποδοβολητό. Ἄγνωστοι κατεβαίνουν τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς κατακόμβης του. Ἀμέσως σχεδὸν ἀντικρῦζει μπριστά τοῦ ὀλοζώντανου τοῦς δυὸ γίγαντες !

Τρόμος καὶ φρίκη ζωγραφίζεται στὸ τερατόμορφο πρόσωπό του. Βάζει τὶς φωνές :

— Βρυκόλακες ! Βρυκόλακες ! Πρὶν ἀπὸ λίγο εἶδα τὰ κεφάλια σας κομμένα ! Ἔξω βρυκόλακες ! Ἔξω !...

Τὸν ἴδιο τρόμο δοκιμάζει καὶ ἡ γοῆα μαύρη σκιά του.

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν γυρίζουν ἀργά. Ἀνεβαίνουν πάλι τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Χάνονται σάν φαντάσματα στὸ σκοτάδι. Στὸ χαλασμὸ τῆς τραγικῆς νύχτας !

Συνεχίζουμε τώρα τὴν ἱστορίαν μας.

Τὴν ἄλλη μέρα :

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν κι' ἡ Ταταμποῦ ἀκολουθοῦν, ὅπως εἶδαμε, τ' ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν. Φτάνουν στὴν καταπακτὴ. Κατεβαίνουν. Ὁ Νάχρα—Ντοῦ κἀθεται στὸ σωρὸ μὲ τὶς νεκροκεφαλές !

Ἡ Ταταμποῦ ρωτᾷ μὲ λυγτάρια :

— Παντοδύναμε, Νάχρα—Ντοῦ. Ἡρθε ἐδῶ ὁ Γκαούρ ;

Ὁ τερατόμορφος Μάγος οὐρλιάζει :

— Ναί ! Ἡρθαν οἱ βρυκόλακες ! Ξορκισμένοι νᾶναι ! Ἔξω κι' ἐσεῖς ! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρίσκειται πλάϊ σου τοὺς ἐσφαξε. Μοῦφερε τὰ κεφάλια τους. Τὰ

εἶδα μὲ τὰ μάτια μου !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ἔχει μανιάσει. Τραβάει τὸ πιστόλι. Κάνει νὰ πυροβολήσῃ τὸν τερατόμορφο Μάγο. Ὁχι γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε. Μὰ γιὰ τὸ ψεύτικο φίλτρο ποὺ τοῦχε δώσει.

Ἡ Ταταμποῦ προφταίνει. Τ' ἀρπάζει τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ.

— Μὴ Μᾶξ ! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν ; Ὁ Μάγος εἶναι τρελλός. Δὲν ξέρει τί λέει !

Τὸν τραβάει μαζί της. Ἀνεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια. Προχωροῦν. Καὶ νά : Λίγο πρὶν περὰ τὰ μάτια τῆς Ταταμποῦ πέφτουν σὲ μιὰ κουφάλα γέρικου δέντρου. Ἀντικρῦζει τὰ κεφάλια τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρζάν.

Μένει ἀκίνητη σάν νὰ τὴ χτύπησε κεραυνός. Τὰ κυτᾷ σάν τρελλή. Ἡ φρίκη ποὺ νοιώθει εἶναι ἀφάνταστη. Βγάζει σπαραχτικὸ ξεφωνητό. Χύνεται κατὰ τὸ δέντρο.

Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ κάνει δυὸ βήματα. Σοφιάζεται κάτω λιπόθυμη.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν σκεπάζει τὰ κομμένα κεφάλια μὲ πέτρες. Ἀμέσως οὐθεῖ. Σηκώνει στὴν ἀγκυλιά του τὴν ἀναισθητὴ Κόρη. Ξεκινάει. Τραβάει γιὰ τὸ ψηλὸ βραχίονο βουνό ..

Καὶ νά : Ἡ Ταταμποῦ ξαφνικά συνέρχεται. Κάνει μι' ἀποτομὴ κίνηση. Ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἀγκυλιά τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν. Τραβάει τὸ μαχαίρι της. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα :

— Κακοῦργο ! Ὁ Νάχρα—Ντοῦ δὲν ἦταν τρελλός. Ἐσφαξες τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν ! Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὰ

ζοιμένα κεφάλια τους ! Θά
τους ἐκδικηθῶ !...

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν καίτοι πάει νά
πεῖ, Δέν προφταίνει. Ἡ ἀτρό-
μητη Ἑλληνίδα σάν μανιασμένο
λιοντάρι γίνεταί πάνω του.

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης εἶ-
ναι ἀφάνταστα δυνατός ἄνδρας.
Καταφέρνει νά τῆς ἀρπάξει τὸ
χέρι. Νά τὴ συγκρατήσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ἀν-
θρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται.
Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν φτά-
νουν ἀλαφιασμένοι κοντά τους.

Ἡ Ταταμπού μαρμαρώνει.
Τοὺς κοιτάζει μὲ τρόμο καί
φρίκη. Ταυτόχρονα βγάζει σπα-
ρακτική κραυγή:

—Βρυκόλακες !

Γιὰ δευτέρα φορά σωριάζεται
κάτω ἀναίσθητη,

Δέν παρῶνδυν λίγες στιγμές.
Ἀπ' τὴν ἴδια κατεύθυνση φτά-
νουν ἐκεῖ ἡ Τζέιν κι' ἡ Χουζού.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Ὁ Μᾶξ ἄρλαν κοιτάζει ἥου-
χος τοὺς δυὸ γίγαντες. Καμμιὰ
ταραχή δέν δείχνει πού τοὺς
ἀντικρύζει ὀλοζώντανους μπρο-
στά του. Τοὺς ἐξηγεῖ ἀμέσως
βιαστικά :

Χθὲς τὰ μεσάνυχτα κατέβηκα
στὴν καταπακτὴ τοῦ Νάχρα-
Ντοῦ. Τὸν παρεκάλεσα νά μὲ
βοηθήσῃ. Νά μπορέσω νά πιά-
σω τὸν τερατάνθρωπο Μποχάρ.
Νά τὸν μεταφέρω στὴν Ἀμερι-
κή... Μοῦ εἶπε πὼς ἔχει ἓνα
μαγικὸ φίλτρο. Ἄμα τὸ μυρσίσει
θὰ κάνει ὅ,τι τὸν διατάζω. Ὁ-
μως μοῦ ζήτησε γι' ἀντάλλαγμα
τὰ κεφάλια σας. Τοῦ τὸ ἱπο-
σχέθηκα...

» Ἀπ' τὸ ἴδιο πρῶτ' ἄρχισα νά
παραμονεύω καὶ νά φωτογραφί-
ζω ἐσένα Ταρζάν. Σοῦ τράβηξα
μιὰ φωτογραφία ἀπ' τ' ἀριστε-
ρά. Μιὰ ἄλλη ἀπ' τὰ δεξιὰ. Καί
μιὰ τρίτη ἀπὸ ἀπέναντι. Σκαρ-
φαλωμένος στὰ κλαδιά κάποιου
δέντρου.

» Νομίζω πὼς καθὼς περνοῦ-
σες ἀπ' τὸ μονοπάτι ποῦχα κρυ-
φτεῖ, ἄκουγες τὸ «κράκ» τῆς
φωτογραφικῆς μου μηχανῆς...

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης
παίρνει ἀνάσα. Συνεχίζει :

— Ὑστερα κρύφτηκα στοὺς
πρόποδες τοῦ βραχώδους βου-
νοῦ. Τράβηξα κι' ἐσένα Γκαούρ,
ἄλλες τρεῖς φωτογραφίες.

» Ἀμέσως παίρνω δρόμο. Φτά-
νω στὸ μεγάλο λιμάνι. Ἐκεῖ βρί-
σκω ἓναν ἄξιο Καλλιτέχνη. Μὲ
μονάχα τὶς φωτογραφίες, μπό-
ρεσε νά πλάσει ἀπὸ κερί τὰ δυὸ
κεφάλια. Ἰδια, ὁλόϊδια ! Μὲ κοι-
μένο τὸ λαίμό. Μὲ ξεραμένα τὰ
αἵματα.

» Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος σάν τὰ εἶδα.
Δοκίμασα φρίκη. Ἐνοίωσα τὸ
αἷμα νά παγώνει στὶς φλέβες
μου.

» Τέλος τοῦ ζήτησα καὶ χρω-
μάτισε τὰ κεφάλια σας χαλκο-
πράσινα. Σάν νᾶναι κεφάλια χο-
λεριασμένον...

» Ἀμέσως τὰ παίρνω σ' ἓνα
σάκκο. Γυρίζω. Τὰ φέρνω στὸ
Νάχρα-Ντοῦ...

» Γιὰ νά μὴ τὰ πιάσει στὰ χέ-
ρια του καὶ καταλάβῃ τὴν ἀπά-
τη, τοῦ λέω πὼς εἶναι χολερια-
σμένα... Ἔτσι καὶ γίνηκε : Ὁ
Μάγος τρομάζει. Φοβάται μὴ
κολλήσῃ. Μὲ διώχνει. Μὲ στέλ-
νει νά τὰ θάψω μακριά...

» Τὰ παίρνω βιαστικά στὰ χέ-

ρια μου. Χωρίς δάκκο. Βγαίνω έξω στη μπόρα καὶ στοὺς κεραυνούς. Τὰ κρύβω σὲ μιά κουφάλα γέρικου δέντρου. Ξαναγυρίζω στ' ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Ἡ γρηῃ σκλάβά μου φέρνει τὸ μαγικὸ φίλτρο...

Ὅμως τὸ φίλτρο τίποτα δὲν κάνει στὸ Μποχάρ...

Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν συνεχίζει τὴ διήγησή του.

Ξαφνικά ἡ πᾶνῳρία Ταταμποῦ συνέρεχεται. Ἀντικρύζει πάλι μὲ φρίκη τοὺς δυὸ γίγαντας.

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν τὴν καθησυχάζουν. Τῆς ἐξηγοῦν μὲ λίγα λόγια τί εἶχε συμβεῖ.

Ἡ παρθένα Κόρη ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τοὺς δυὸ γίγαντες. Τοὺς φιλάει μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια :

— Ζήτε λοιπόν; Δὲν σᾶς κόψαν τὰ κεφάλια;

Ἀμέσως γυρίζει στὸν Ἀμερικανό. Τοῦ ζητάει συγγνώμη. Τὸν εὐχαριστεῖ ποὺ τὴν ἔσωσε ἀπ' τὰ ὄρνια.

Τέλος ρωτᾷ τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν :

— Μὰ ἐσεῖς... Γιατί χαθήκατε ἀπὸ χθές; Ποῦ εἶχατε πάει;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τῆς ἐξηγεῖ :

— Εἶχαμε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ πάμε στὴν Πέρα Ζούγκλα. Νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τὸν Μποχάρ. Οὔτε στὴ Τζέϊν, οὔτε σὲ σένα εἶπαμε τίποτα. Ξέραμε πὼς δὲν θὰ μᾶς ἀφήνατε. Συναντηθήκαμε κρυφὰ χθὲς τὰ μεσάνυχτα. Σ' ἕνα ἐξόφωτο. Ἀπὸ 'κεῖ πήγαμε στὴν καταπακτὴ Νάχρα-Ντού. Τοῦ ζητήσαμε νὰ μᾶς βοηθήσει. Ὅμως ἐμὸς μᾶς εἶδε

τρόμαξε. Μᾶς φώναξε βρονκόλακες! Ποῦ νὰ ξέραμε πὼς πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ Μᾶξ, τοῦχε πᾶει κομμένα τὰ ψεύτικα κεφάλια μας! Νομίσαμε πὼς ἔχει τρελλαθεῖ... Φύγαμε. Τραβήξαμε στὴν Πέρα Ζούγκλα. Ἐνα μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους ἰθαγενεῖς μᾶς χτύπησε. Δὲν μπορέσαμε νὰ προχωρήσουμε. Ξαναγυρίσαμε στὴ σπηλιά μου... Τώρα ποῦ σᾶς συναντήσαμε τραβούσαμε ὅλο μαζί γιὰ τὸ βραχώδες βουνό. Ἀκούσαμε τίς φωνές σου, Ταταμποῦ. Ἐγὼ κι' ὁ Γκαούρ τρέξαμε πρῶτοι κοντὰ σας...

Ὅλα τῶρα ἔχουν τακτοποιηθεῖ. Ἐτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν.

Ἡ Χουζοῦ μονάχα εἶναι μεταλλοζική :

— Ἐγὼ ἔγασα τὸν «Ἄντρα-κλά» μου! Ἡ ζωὴ μου εἶναι πλέον περιττώδης! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Καὶ νᾶ: Ταυτόχρονα σχεδόν, φωνές καὶ φασαρία ἀκούγεται.

Σὲ λίγες στιγμὲς, παράξενη κοιμιστοραγικὴ πομπὴ ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους :

Μπροστὰ ὁ τεραντάνθρωπος Μποχάρ. Πάνω στὸ σβέροχο τοῦ θρονιασμένους ὁ Ποκοπίκο. Ἀνεμίζει πανηγυρικὰ τὴ σκουριασμένη κι' ὀδοντωτὴ χατζέρα!

Πίσω ἀκολουθοῦν οἱ... τριῖντα ἐννιά γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέϊν ἢ Ταταμποῦ κι' ἡ Χουζοῦ, ἔχουν κοκαλώσει ἀπ' τὴν κατάπληξη.

Ὁ Ποκοπίκο φρενάρει τὸν Τεραντάνθρωπο :

— Βρὲ μπιρρρρ !.

Ὁ Μποχάρ σιαματάει ὑπά-
νονα.

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νά-
νος, ψηλά ἀπ' τὸ σβέρχο τοῦ
Τερατάνθρωπου, ρωτάει ἐνθου-
σιασμένος :

— Σᾶς γουστάρει τ' ἀλογατά-
κι μου ; Τσιφτιζο δὲν εἶναι, μάγ-
νες !

Ἀμέσως δείχνει τὶς ἐννιά γυ-
ναῖκες Τὸ χαρέμι του. Μουρ-
μουρίζει θλιμμένα :

— Ήτανε σαράντα δυό, οἱ
φουκαριάρες ! Ὅμως χήρεψα
ἀπὸ... τρεῖς. Τώρα μοῦ μέινανε
... παρὰ μία τεσσαράκοντα !

Ἡ Χουχού ἔχει φρενιάσει ἀπ'
τὴ ξήλεια !

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό,
χρυσό μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κι-
όλας !

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν βρῖσκει τὴν
εὐκαιρία νὰ πιάσει τώρα τὸν
Μποχάρ. Παρακαλάει τοὺς δυό
γίγαντες νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν κό-
βουν ἀπ' τὰ γύρω δέντρα χορ-
τόσχοινα. Πέφτουν ὅλοι πάνω
του. Πασχίζουν νὰ τοῦ δέσουν
τὰ ποδάρια. Ἐκεῖνος κλωστήει.
Δὲν δέχεται μὲ κανέναν τρόπο.

Ὁ νάνος τὸν διατάζει. Τίποτα
πάλι. Ἀρχίζει νὰ μὴν ὑπακούει
πιά. Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν γὰ νὰ τὸν
φοβίσει πυροβολεῖ στὸν ἄερα !..

Ὁ Τερατάνθρωπος τρομάζει.
Τινάζεται. Πετάει ἀπ' τὸ σβέρ-
χο του τὸ νάνο. Τὸ βάζει στὰ
πόδια. Τρέχει κατὰ τὸ μεγάλο
Ποτάμι !

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Ὅριστε τί μοῦ κάνατε !
Τὸν προγκήξατε καὶ λάκκισε !

Ἡ ἐπίδραση τοῦ μαγικοῦ

φίλτρου, ἔχει σιγὰ - σιγὰ περά-
σει. Καὶ νά: Τὸ ἴδιο κάνουν κι'
οἱ γυναικες τοῦ χαρεμιού. Μὲ
μᾶς ἐπαναστατοῦνε. Μιὰ ἀπ'
αὐτές, ἀρπάζει τὸ νάνο ἀπ' τὸ
ποδάρι. Ὅλες μαζί τὸ βάζουν
στὰ πόδια. Τρέχουν κατὰ τὸ
χωριό τους. Νὰ τὸν ψήσουν, νὰ
τὸν φᾶνε !

Ὁ Γκαούρ κοί ὁ Ταρζάν τὶς
προφταίνουν. Τὸν λευτερώνουν.

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς ζητάει καὶ
ρέστα :

— Μωρὲ δὲν μ' ἀφήνατε νά..
τὶς σφάξω ! Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ
τὶς... σώσετε ;

Ἄλλοι μαζί τώρα τραβᾶνε ἡ-
συχοι κι' ἀγαπημένοι γιὰ τὴ
σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας. Ὁ Ποκοπίκο βάζει στήμυ-
τη τῆς Χουχούς τὰ δάχτυλά του.
Τάχει βουτήξει στὸ ρετσίνι ποῦ
κρύβει στὸ παντελονάκι του.

Ὅμως τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ
Νάχρα - Ντού ἔχει ξεθυμάνει.
Δὲν κάνει πιά ἐνέργεια. Ὁ νά-
νος νομίζει πὺς τὴν ἔχει μαγέ-
ψει. Τὴ διατάζει σοβαρὰ - σο-
βαρὰ :

— Μαμζέλ Χουχού ! Πάρτε
τρεῖς τοῦμπες στὸν ἄερα, σᾶς
περακαλῶ !

Ἡ ζοντόχοντρη μαύρη πυ-
γμαία εἶναι ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ
χαρέμι. Ἀφορμὴ ζητάει νὰ ξε-
σπάσει τὰ νεῦρά της.

Καὶ νά : Ἀρπάζει τὸν Ποκο-
πίκο. Τὸν κάνει στὸ ξύλο τ' ἀ-
λατιοῦ !

Ὁ τρομερός νάνος, καθὼς τὶς
τρώει, στριγγλίζει σπαραχτικά :

— Βοήθεια, μάγκες ! Βαστάτε
με νὰ μὴ τή... σφάξω !

ΤΕΛΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροί :

Δυστυχώς οί «Σκοτεινοί Άνθρωποι» ποῦχουν βάλει σκοπό τῆς ζωῆς τους νά κλείσουν τ’ ἀγαπημένα σας Περιοδικά «Γκαουζ—Ταρζάν» καί «Ποκοπίκο» βρήκαν τώρα κι’ ἄλλο τρόπο νά μᾶς χτυπήσουν δολοφονικά.

Πολλοί ἀπό σᾶς, θά ἔχετε καταλάβει τι θέλω νά πῶ. Ἄς ἐξηγήσουμε καί στοὺς ἄλλους, ποὺ δὲν ἔχουν πέσει ἀκόμα θύματα.

Οἱ «Σκοτεινοί Ἀνθρωποι» λοιπόν, ἀρχισαν νά στέλνουν στοὺς ἀναγνώστες μας γράμματα γεμάτα βρυσιές καί πρόστυχα λόγια, ὅτι τάχα προέρχονται ἀπὸ ἐμένα. Τὰ υπογράφουν δὲ μὲ πλαστογραφημένη τὴν ὑπογραφή μου : Ν. Ρούτσος.

Φανταζόσαστε τώρα τι ἐντύπωση κάνει στὰ παιδιὰ καί στοὺς γονεῖς τους, ὅταν ξαφνικά παίρνουν ἓνα γράμμα, μὲ ὑπογραφή δική μου, καί διαβάζουν λόγια ποὺ καί στὸ χειρότερο καταγώγιο θά ντρεπόντουσαν νά τὰ ποῦν.

Εὐτυχῶς πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ ἔλαβαν μέχρι σήμερα ἀπὸ ... μέρους μου (!) τέτοιες ἐπιστολές, δὲν πίστεψαν ὅτι ἦταν ποτὲ δυνατόν νά γράφω ἐγὼ στὰ παιδιὰ τέτοια γράμματα.

Γι’ αὐτὸ μοῦ τίς στέλνουν καί μὲ παρακαλοῦν ν’ ἀνακαλύψω τοὺς ἀπαίσιους πλαστογράφους.

Ἄς μείνουν ἡσυχοί. Πολὺ γρήγορα οἱ «Σκοτεινοὶ ἄνθρωποι» θά βρίσκονται στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης.

Σᾶς ὀμιλεῖ
ὁ Κ^{ος} Νίκος

Πάντως ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας πρέπει νάχουν ὑπ’ ὄψιν τους τὸ ἐξῆς : Ἐγὼ τοὺς γράφω πάντοτε σὲ χαρτὶ ἐντυπο μὲ τὴ φίρμα μας. Καί πάντα πλάι στὴν ὑπογραφή μου βρίσκεται ἡ σφραγίδα τοῦ Περιοδικοῦ.

Κάθε ἄλλο γράμμα ποὺ τυχόν φθάσει στὰ χέρια σας, δὲν εἶναι δικό μου. Τὸ ἔχουν γράψει οἱ περίφημοι «Σκοτεινοὶ Ἀνθρωποι», ποὺ πολὺ γρήγορα θά γίνουν «γνωστοί».

Ὅσοι θέλουν νά κάνουν ἐγκυρη τὴν ταυτότητά τους, γιὰ νά μὴ καταστρέφουν τὰ τεύχη τους, ἄς μᾶς γράφουν μόνο τοὺς ἀριθμούς, χωρὶς νά τοὺς κόβουν.

Τὸ ἴδιο εἶναι. Ἐμεῖς ἔχουμε τὸν τρόπο ν' ἀνακαλύψουμε ἀμέσως ἂν κανένας στείλει ψεῦτικους ἀριθμούς.

Συνεχίζω τὴ δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων.

Βλάχος Κ., Ἀποστολάκης Κ., Ἀζᾶ Κική, Ἀραγιάννης Ἀχιλλεύς, Ἀποστολάκης Ἐμμανουήλ, Ἀντιγιοξὲλ Ἰορδάνης, Γιαλούρης Γεώργιος, Ἀγγουράκης Ζαχαρίας, Γιαννίκος Φίλιππος, Γιαννίκος Κων/τίνος, Αἰγυλιᾶς Μιχαήλ, Γεωργόπουλος Μιχαήλ, Βλαχόπουλος Μιχαήλ, Ἀντωνάδης Γεώργιος, Γιαννιζόπουλος Ἰωάννης, Ἀντζόγλου Κων/νος, Βαγιάννης Φώτης, Ἀλτόγλου Γεώργιος, Ἀθανασόπουλος Ἀθανάσιος, Ἀντωνιάδης Ἰωάννης, Βλαχάκης Νικόλαος, Γιούργος Θεόδωρος, Ἀπατζόγλου Ἀθανάσιος, Βενέτου Πεπίλα, Ἀπατζόγλου Γεώργιος, Γκούμας Πάνος, Γιαννόπουλος Βασ., Βολταῖρος Σπύρος, Γερουτάκος Ἰωάννης, Ἀραυπατζῆς Ἡλίας, Γεωργιάδης Ἐλευθέρ, Βουργᾶς Ἐλευθέριος, Βαλαντάσης Εὐάγ., Ἀλεξίου Τάκης, Γκούμας Μάρκος, Βαρδᾶκος Γρηγόριος, Ἀθανασίου Μίμης, Γιαννόπουλος Σπύρας, Ἀκριβόπουλος, Ἀρβανίτης, Βαλάκης, Γιαννόπουλος, Ἀνδρέου Σπύρος, Ἀλευρογιάννης Δημήτριος, Γεωργούλης Στρ. Μέξης Ἐμμανουήλ, Κολοκοτρώνης Δημήτρ., Κολοκοτρώνης Ἐμ. Κολοκοτρώνη Εἰρήνη, Λεμονῆς Ἀπόστολος, Καραβᾶ Χρυσούλα, Μεντζέλου Σοφία, Μεντζέλου Ἀθήμητρα, Λεμονῆ Μαρία, Αα-

ζάρου Ἀντώνιος, Καρχατοῦκα Εἰρήνη, Ζούτα Εὐαγγελία, Παπαδοπούλου Σοφία, Λαζάρου Νίκος, Καλιγεράς Ἀριστείδης, Κρεμύδας Βασίλειος, Κάντιας Κοσμάς, Ἀργυριάδη Ἀλίκη, Πολυζόπουλος Δημήτριος, Πολυζόπουλος Μιλτιάδης, Καλανόψης Πέτρος, Μοδινὸς Εὐάγγελος, Ἀσλάνης Σωτήριος, Παναγιώτου Ἀριστείδης, Ριζόπουλος, Δημήτριος, Δημόπουλος Γεώργιος, Βαρελᾶς Κων/νος, Τριανταφύλλου Νίκος, Καρακάσης Βασίλ., Μαντζόρης Στυλιανός, Γκουντούνας Εὐστάθιος, Κουλουμπῆς Γεράς. Πέτρου Νικόλ., Γιούμας Βασίλ., Σιδέρης Κων/νος, Μενάγιας Θεμιστοκλῆς, Κόμης Χαράλ. Παπαδόπουλος Ἀπόστ., Ἀνδρικόπουλος Ἀνδρέας, Γκρέκα Καίτη, Ἡλιόπουλος Ἰωάννης, Φράγκος Ἀπόστ., Μιχαήλ Παναγιώτης, Καστανιώτης Ἰωάννης, Πρωτόπαππας Δημήτρ., Καυγάκης Ἀθανάσιος, Ζουμπούλης Στέλιος, Βρούστης Νικόλαος, Λέλος Νικόλαος, Χαλατσᾶς Δημήτριος, Κοσκινόπουλος Κων/νος, Ἰατρόπουλος Νικόλαος, Βρασερός Ἰωάννης, Σημαντήρα Δήμητρα, Σαλιβέρου Μαργαρίτα, Πανωρίου Βαρβάρα.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ο. Ν. ΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Πρωτότυπη
Φαντασία
για παιδιά

«Όμως νά: Τήν ἴδια στιγμή
δυσάρατα χέρια ἀρπάζουν τὸ
λαιμὸν του. Τὸν σφίγγουν μ' ἀ-
φάνταστη δύναμη!

Ἡ μπουνκάλα ξεφεύγει ἀπ' τὰ
χέρια τοῦ κικουόγγου. Πέφτει
κάτω. Γίνεται κομμάτια!

Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἀπαίσιος Πατέ-
ρας. Σωριάζεται κι' αὐτὸς κάτω.
Μουγγρίζει ἀπαίσια! Μένει ἀ-
ναίσθητος.

Ὁ Ἀρσένης—ποῖος ἄλλος μπο-
ροῦσε νὰ ἦταν — ξεσφίγγει τὰ
χέρια ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ λιποθυ-
μισμένου κτήνους. Ἀνάλαφρος
πάλι σὰν ἀεράκι, περνάει ἀπ'
τὴν καπνοδόχο. Φτάνει στὴ σκεπή
Ὁ Χρυσαιτὸς τὸν περιμένει
πάντα στὴν ἴδια θέση.

— Λοιπὸν;

Ὁ Ἀρσένης στέκεται γιὰ λί-
γο. Θέλει νὰ συνέλθει ἀπ' τὴν
ταραχή. Τέλος ἀποκρίνεται:

— Καλὸ μου, Πουλί! Τὰ δυσ-
τυχισμένα πλάσματα,
δὲν εἶναι τόσο μονάχα στὸν Κό-
σμο, ὅσο νόμιζα. Ἔχουν ἓνα
σῶζυγο! Ἐνὰ Πατέρα! Αὐτὸς
εἶναι ποὺ κάνει τὴ δυστυχία καὶ
τὴ μοναξιά τους πρὸς μεγάλην.

» Πρὶν ἀπὸ λίγο θέλησε νὰ
τοὺς πάρει καὶ τὴν τελευταία
πνοή π' ἀπόμεινε πάνω τους.
Τὸν ἐμπόδισα.. Μὰ τί μ' αὐτό;
Μόλις συνέλθει θὰ κάνει τὸ
κακὸ ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ τε-
λειώσῃ!

» Βοήθησέ με, λοιπὸν, νὰ σώ-
σω τὰ δυστυχισμένα θύματά του.
Ὁ Χρυσαιτὸς ἐτοιμάζεται νὰ
ξαναπετάξῃ:

— Πᾶμε, παιδί μου! Αὐτὸ
εἶναι δουλειὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅχι
δική μας! Ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει
ποτέ τὸ Κακὸ νὰ νικήσῃ τὸ
Καλὸ! Οὔτε τὸ Ἀδικο νὰ
πνίξῃ τὸ Δίκιο!

Ὁ Ἀρσένης ἐπιμένει. Εἶναι
ἐτοιμος νὰ βάλῃ τὰ κλῆματα:
— Μὰ πρέπει νὰ τίς σώσουμε!
Ὁ Θεὸς μπορεῖ ν' ἀργήσει νὰ
φτάσῃ!

Ὁ Ἀητὸς δὲν ἀλλάζει γνώμη!
— Πᾶμε σοῦ λέω! Ὑπάρχουν
κι' ἄλλα πολλὰ δυστυχισμένα
Καλύβια καὶ Παλάτια! Πρέπει
νὰ τὰ γνωρίσεις.

Τὸ Παιδί μουρμουρίζει στενο-
χωρημένο:

— Μοῦ φτάνει αὐτὸ ποὺ εἶδα!

Δεν ἀντέχω νὰ δῶ ἄλλες συμφορές !

» Ἐγὼ νοιώσει πιά πόσο κακὸς ἦμουν ! Πόσο ἀπὸνα, ἀγάριστα, σκληρά, φέρθηκα στὴν καλὴ μου Γιαγιά. Στὴν ἀμοιρὴ γρηούλα ποὺ τόσο μ' ἀγαπάει καὶ με φροντίζει.

» Ἐγώ, εἶχα σήμερα νὰ γάω γλυκὸ κριθαρένιο ψωμάκι. Νόστιμο ξεστὸ ζουμί ! Ὅμως αὐτὰ τ' ἀρρώστα πλάσματα, δὲν ἔχουν οὔτε μιὰ σταγόνα νερό. Νὰ δροσίσουν τὰ φιλογισμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ χεῖλια τους !

» Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ, παύω νάμαι πιά κακὸ καὶ σκληρὸ Παιδί. Ἐννοίωσα τὸν πόνο καὶ τὴν πραγματικὴν δυστυχία. Κατάλαβα πόσο εὐτυχισμένος ἦμουν, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω !

Ὁ Χρυσαιτὸς ρωτᾷ :

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ πᾶμε ἄλλοῦ ;

— Ὁχι .. Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ με βοηθήσεις. Νὰ σώσω ἀπ' τὴν ἀρρώστεια καὶ τὸ θάνατο τὰ δυὸ αὐτὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ παράξενο Πουλί στέκει γιὰ λίγο βαθιὰ συλλογισμένο.

Ἀμέσως ἀνοίγει τὶς τεράστιες χρυσῆς φτεροῦγες του. Χάνεται στὸν οὐρανὸ.

Ὁ Ἀρσένης μένει μονάχος κι' ἔρημος πάνω στὰ κεραμύδια. Περιμένει τὸ γυρισμὸ τοῦ Χρυσαιτοῦ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Δὲν περνοῦν λίγες στιγμῆς. Τὸ τεράστιο πουλί ξαναγυρίζει. Στὰ πόδια του κρατᾷ τώρα δυὸ μικρὰ κρυσταλλένια βάζα. Τὸ ἓνα ἔχει χρυσὸ καπάκι, τ' ἄλλο ἀση-

μένιο. Τὰ προσφέρει στὸν Ἀρσένη :

— Πῶρτα, παιδί μου ! Τὸ βάζο μὲ τὸ χρυσὸ καπάκι ἔχει τὸ Νερὸ τῆς υγείας. Ἄν σιτᾷς τρεῖς σταγόνες ἀπ' αὐτὸ στὰ χεῖλια κάποιου ἀρρωστοῦ, γίνεται ἀμέσως καλά. Σὰν νὰ στάλαζες μέσα του τὸ ἴδιο τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τ' ἄλλο βάζο μὲ τ' ἀσημένιο σκέπασμα, κλείνει μέσα τὸ Νερὸ τῆς Ἀγάπης. Τρεῖς σταγόνες ἀπ' αὐτὸ μετμορφώνουν καὶ τὸν πιὸ τρομερὸ κακοῦργο. Γίνεται σὶν στιγμή καλὸς, πονόψυχος ! Ἀὐτὸ καὶ χτυπάει στὰ στήθεα του, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀρσένης ψιθυρίζει μὲ δάκρυα χαρᾶς :

— Εὐχαριστῶ !

Ἀρπάζει τὰ δυὸ κρυσταλλένια βάζα. Ἀόρατος καθὼς εἶναι, γλιστράει πάλι ἀπ' τὴ στενὴ καπνοδόχο. Φτάνει κάτω. Στὸ καλὺβι τοῦ Πόνου καὶ τῆς Συφορᾶς.

Ὁ κακοῦργος Πατέρας ἐξακολοθεῖ νὰ βρίζεται ἀναίσθητος στὸ ξερὸ χῶμα.

Οἱ ἀρρωστές στεναίνουν στὸ παλὸν σαραβαλιασμένο κρεββάτι.

Οἱ τελευταῖες τὸς στιγμῆς κοντοζυγώνουν. Ὁ Ἀρσένης ἀνοίγει τὸ βάζο μὲ τὸ ἀσημένιο σκέπασμα. Σκύβει. Στάζει μὲ προσοχὴ τρεῖς σταγόνες στ' ἀφρισμένα χεῖλια τοῦ μεθυσμένου χτήνους...

Καὶ νά : Τὸ μεγάλο θᾶμμα τῆς Ἀνάστασης ξαναγίνεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ γρῶ μνημα τῆς Ζωῆς.

Ὁ σκληρὸς πατέρας ἀνοίγει

ἀργὰ τὰ μάτια του. Λάμπουν τώρα ἀπὸ χαρὰ καὶ καλωσύνη... Τ' ἀγριο πρόσωπό του ἡμερεύει σιγά—σιγά. Παίρνει ἔκφραση γλυκειά, πονεμένη... Ἰδια σάν αὐτὴ ποῦχε ὁ Χριστὸς πάνω στὸ Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του.

Πιετιέται τώρα ὀρθός. Φωνάζει μὲ λαχτάρα :

— Ἡ γυναῖκα μου !... Τὸ παιδί μου ! Τί κάνουν ; Ποῦ βρισκονται ;

Ταυτόχρονα βλέπει τίς δυὸ ἐτοιμοθάνατες. Χαροπαλεύουν στ' ἀχυρένιο στρώμα. Γέρνει μὲ λαχτάρα πάνω τους. Τίς ἀγκαλιάζει στοργικά. Τίς φιλάει. Βρέχει τὰ φλογισμένα πρόσωπά τους μὲ δάκρυα ἀγάπης καὶ συμπόνιας.

Σηκώνει τώρα τὰ δακρυσιμένα μάτια του στὸν οὐρανό. Ψυθιρίζει μὲ δέος :

— Χριστέ μου ! Σῶσε τὴν ἀγαπήμένη μου γυναῖκα. Τὴ γλυκειά μου Κοροῦλα ! Γιατί ἡ κακιά ἀρρώστεια νὰ λοιώνει τὰ κορμιά τους ; Ἐσύ, καλὲ μου Χριστέ, ποῦ ἔχυσες τὸ αἷμα σου γιὰ νὰ σώσεις τοὺς ἀνθρώπους, χάρισέ τους τὸ βάλσαμο τῆς υγείας καὶ τῆς χαρᾶς !... Δεῖξε κι' ἐδῶ τὸ μεγαλεῖο τῆς θείας Σου Καλωσύνης !

Ὁ μεταμορφωμένος Πατέρας δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὴν αὐθόρμητη προσευχὴ ποὺ ἡ ψυχὴ στέλνει στὰ χεῖλια του. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει μιὰ λεπτὴ παιδικὴ φωνή :

— Ὁ καλὸς Χριστὸς, μὲ τὴν ἀτέλειωτη καλωσύνη του ἄκουσε τα λόγια σου ! Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου !

Ὁ πονεμένος Πατέρας παρα-

ξενεύται. Γυρίζει δεξιᾶ κι' ἀριστερᾶ. Δὲν βλέπει κανένα. Ρωτᾷ δειλά :

— Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ μιλάς ; Ἡ φωνὴ τοῦ ἀόρατου Ἀρσένου, ξανακούγεται :

— Ἦμουν ἓνα κακό, σκληρὸ κι' ἄπονο παιδί. Ὅπως καὶ ἡσούν κι' ἐσύ ἓνας σκληρὸς κι' ἀκαρδὸς Πατέρας... Ἡ κακία τῆς ψυχῆς σου, ἔκανε νὰ ξυπνήσει μέσα στὴν καρδιά μου ἡ ἀγάπη κι' ἡ καλωσύνη τοῦ Χριστοῦ !.. Αὐτὸ ἔσωσε καὶ σένα ἀπ' τὴν κόλαση τῆς μαύρης ἀμαρτίας ! Ἀπ' τὸ βουρκο τῆς διαφθορᾶς ποὺ κυλιώσουν μεθυσιμένοι.. Πᾶρε τώρα αὐτὸ τὸ κρυσταλλένιο βάζο μὲ τὸ χρυσὸ καπάκι. Στάξε τρεῖς σταγόνες ἀπ' τὸ Νερὸ τῆς Ὑγείας στὰ χεῖλια τῆς ἀρρωστης Κόρης. Τῆς χτικισμένης Μάννας !... Ὁ καλὸς Χριστὸς π' ἀναστήθηκε σήμερα καὶ ξαναπέταξε στοὺς ἀθάνατους Οὐρανούς, θὰ κάνει τὸ θάμμα του : Θ' ἀναστήσει καὶ τὴ χαρὰ στ' ἄμμοιο καλύβι σου !

Ὁ Πατέρας τᾶχει χάσει. Σταυροκοπιέται μὲ κατάνυξη. Παίρνει στὰ χέρια τὸ βαζάκι. Γέρνει πάνω ἀπ' τὰ σβυσμένα πρόσωπα τῶν ἀγαπημένων του. Ρίχνει ἀπὸ τρεῖς σταλαγματιᾶς στὰ ξερὰ τοὺς χεῖλια.

Καὶ νὰ πάλι : Ἐνα δεῦτερο θάμμα τοῦ καλοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται νὰ συμπληρώσει τὸ πρῶτο

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) Ο Πτερωτός Βρυκόλακας
- 3) Το Μαγικό Φίλτρο
- 4) Ο Λάκος με τίς Κίτρινες
- 5) Το Τέρας των Τεράτων
- 6) Η Μάχη με το Χάρο
- 7) Ο Στοιχειώμενος Βράχος
- 8) Η Χώρα των Νεκρών
- 9) Το Όριο της Καταγιάδας
- 10) Η Φυλή των Φαντασμάτων
- 11) Ο Θιός της Χωροῦς Φουτιάς
- 12) Η Φυλή του Σκορπισού
- 13) Ο Σειλιός του Άρσεν
- 14) Το Στοιχειό της Φοίτης
- 15) Η Μυτομένη Βοηθή
- 16) Το Φάντασμα της Στιγγιάς
- 17) Γορίλας με Φτερά
- 18) Το Φίδι του Μάγου
- 19) Το Τέρας της Αιγνής
- 20) Ο Χάρος των Τρελίων
- 21) Το Θερό της Καταπατήτης
- 22) Το Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιές των Νεκρών
- 24) Το Βράχια του Τρόμου
- 25) Ο Γιός του Κερανού
- 26) Η Όχη του Βρυκόλακα
- 27) Τα Αποσπασμένα Φίδια
- 28) Ο Μάγος με τα Τέρατα
- 29) Ο Κολασμένος Γίγαντας
- 30) Στην Κουλά του Κροκόδειλου
- 31) Ο Τρομερός Κτηνάνθρωπος
- 32) Η Πράσινη Νεκροεφαλή
- 33) Το Ταμπού των Κακοήγων
- 34) Η Σηλιά με τα Φίδια
- 35) Έπανάσταση των Θεριών
- 36) Το Πτερωτό Μαχητή
- 37) Ο Γυάλινος Γίγαντας
- 38) Ο Έρωτης της Ζούγκλας
- 39) Το Πέτρινο Είδωλο
- 40) Ο Δαίμονας της Μόρας
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού
- 42) Ο Άρχοντας του Τρόμου
- 43) Ο Τερατόμορφος Μαχαράγας
- 44) Το Φίλτρο της Κανίας
- 45) Ο Βαλοσπασμένος Σείχης
- 46) Ο Δύμος των Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γίγαντομαχία
- 48) Οι Πενασμένοι Άνθρωποφάγοι
- 49) Το Δόλωμα του Προδότη
- 50) Το Τάμ - Τάμ του Δαίμονα
- 51) Η Σηιά του Κρεμασμένου
- 52) Το Άγαλμα του Σατανά
- 53) Το Μπουτζίνο Τέρας
- 54) Η Κίτρινη Νεροφίδα
- 55) Η Μάσκα του Κανιβάλου
- 56) Ο Δολοφόνος του Βρυκόλακα
- 57) Ο Τρελλός Μονομάχος
- 58) Το Νησί των Λεπρών
- 59) Το Χαριό των Άρκοσανθρώπων
- 60) Ο Γκρεμός του Διαβόλου
- 61) Στα Καζάνα των Άρχων
- 62) Ο Θροναύς των Δολοφόνων
- 63) Ο Πέτριος Κροκόδειλος
- 64) Ο Μυτασμένος Ανυάνθρωπος
- 65) Ο Κυνηγός των Κεφαλίων
- 66) Το Τέρας του Βυθού
- 67) Ο Ίερος Έλεφαντας
- 68) Ο Τρομερός Φαλανομάχος
- 69) Η Φυλή του Δαιμόνιου
- 70) Σεις Φόρες των Αμαρτωλών
- 71) Ο Χωρός Καρχαρίας
- 72) Οι Δαίμονες των Ουρανών
- 73) Η Γιγαντομαχία Αράχνης
- 74) Το Τέρας του Κάτω Κόσμου
- 75) Η Σηιά του Ουέδρου
- 76) Το Τραγικό Μονοτάμ
- 77) Το Άστροπελιά της Νύχτας
- 78) Ζωντανόι στους Ταξούς
- 79) Το Βύραθρο της Καταστροφής
- 80) Ο Γιος των Φιδιών
- 81) Αιγυμίστος ού Σύνταρα
- 82) Το Πηγάδι με τα Διαμάντια
- 83) Τα Βασίλεια του Σούταρ
- 84) Επίθεση των Φιδανθρώπων
- 85) Τα Ζωντανά Πλάσματα
- 86) Ο Άγγελος της Σωτηρίας
- 87) Ο Βράχος του Λαβύθου
- 88) Ο Βασίλειος των Κερατών
- 89) Λα Πυρός και Σιδήρου
- 90) Το Άνθος του Κακού
- 91) Ο Σίκονας του Χαμού
- 92) Η Μάγισσα της Φοίτης
- 93) Ο Θρόνος της Αμαρτίας
- 94) Ο Θιός των Άνθρωποφάγων
- 95) Φωτιά στη Ζούγκλα
- 96) Το Τριμυρία των Δαιμόνων
- 97) Ο Κόκκινος Καταρράκτης
- 98) Σατανάδες με Φτερά
- 99) Ο Καταχθόνιος Μαχαράγας
- 100) Ο Χωρός των Βρυκόλακων
- 101) Το Νησί της Αρμονιάς
- 102) Χαλαί από Διαμάντια
- 103) Το Άνθρωποφάγο Δέντρο
- 104) Ο Κυνηγός των Αστροεμπόρων
- 105) Η Άρχοντισσα του Άδη
- 106) Ο Κουράρος των Ψυχών
- 107) Το Έγκλημα του Θιού
- 108) Το Καμίν των Κολασμένων
- 109) Ο Χωρός των Ήμισοτελών
- 110) Το Πουλί του Άλκιου
- 111) Ο Χαλασιός του Κόσμου
- 112) Ο Θρίαμβος του Ταρζάν
- 113) Ο Γκαούρ στην Ελλάδα

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Τὴν Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ

Ἡ ΠΕΜΠΤΗ ΤΕΥΧΑΡΑ

ΤΟΥ

“ΠΟΚΟΠΙΚΟ”

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ :

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

“Ὅσοι δὲν προλάβουν νὰ τὴν ἀγοράσουν
ἡ ζωὴ τους εἶναι περιττή.

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 14

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἔκδοση : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴν Δημαρχίαν)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Γιὰ ἓνα χρόνον Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Ο ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000